

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 27.

Vydána dne 20. dubna 1935.

Obsah: (77.—80.) 77. Zákon o dopravě motorovými vozidly a jich zdanění. — 78. Zákon, jímž se mění některá ustanovení o spotřební dani z minerálních olejů. — 79. Zákon o hasičském příspěvku při požárním pojištění. — 80. Nařízení, kterým se provádí zákon ze dne 11. dubna 1935, č. 79 Sb. z. a n., o hasičském příspěvku při požárním pojištění.

77.

Zákon ze dne 12. dubna 1935 o dopravě motorovými vozidly a jich zdanění.

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

Hlava I.

Všeobecná ustanovení.

§ 1.

(1) Doprava osob nebo nákladů, ať pravidelná nebo nepravidelná, provozovaná po živnostensku motorovými vozidly, jest živností koncesovanou.

(2) Motorovými vozidly podle tohoto zákona jsou vozidla uváděná do pohybu motorickou silou, která se pohybují po zemi, avšak nikoli na kolejičkách. Za motorová vozidla se nepočítají vozidla trolleyová.

(3) Pravidelnou jest taková doprava, jejíž provoz je časově a místně upraven tak, že lze s ní jako s opakující se počítati. Jak hodnotiti jednotlivé znaky pravidelné dopravy, a to i takové, které jsou dány záměrnou součinností dvou nebo více podnikatelů, bude určeno směrnicemi, které vydá ministerstvo průmyslu, obchodu a živností v dohodě s ministerstvem železnic.

(4) Hromadnou dopravou osob jest doprava provozovaná autobusem (§ 65, odst. 4).

(5) Nepravidelnou dopravu nákladů lze povolití toliko pro určitý územně stanovený obvod.

§ 2.

Koncesi k dopravě osob nebo nákladů nepotřebují:

a) podnik československé státní dráhy a podnik československá pošta,

b) letecké dopravní podniky, pokud jde o dopravu osob a nákladů, kterou provádějí za účelem dovozu neb odvozu svých cestujících nebo svých nákladů z obce, pro kterou jest letiště vybudováno, na toto letiště nebo z letiště,

c) obce pro pravidelnou hromadnou dopravu osob ve svém obvodu, a, je-li nejbližší železniční stanice v sousední katastrální obci, též mezi obcí a touto železniční stanicí; dále obce nad 15.000 obyvatel po předchozím souhlasu ministerstva železnic také v okruhu nejvýše do 5 km přes jejich katastrální území a, pokud jde o hlavní město Prahu, mimo to i do obcí uvedených v § 3 zákona ze dne 5. února 1920, č. 88 Sb. z. a n., o zřízení státní regulační komise pro hlavní město Prahu s okolím,

d) soukromé železnice ve vlastním provozu, po předchozím souhlasu ministerstva železnic, k dopravě osob nebo nákladů na svá nádraží z míst, pro něž jest nádraží určeno, nebo naopak,

e) veřejné léčebné ústavy, korporace a zařízení pro dopravu nemocných a nákladů s ní souvisejících motorovými vozidly k tomu účelu zvlášť zařízeními,

f) zahraniční podnikatelé pro nepravidelnou dopravu osob do území republiky československé, zahrnujíc v to i případy turistických jízd okružních, kdy se osoby v cizině nástoupivší týmž vozidlem opětně vracejí, při čemž další cestující na zdejším území přibíráni nejsou,

g) zahraniční podnikatelé pro průvoz nákladů přes území republiky československé s podmínkou, že vzájemnost je zaručena,

h) zahraniční podnikatelé pro dopravu mrtvol motorovým vozidlem k tomu účelu zvlášť zařízeným z cizozemsko do území repu-

bliky Československé nebo přes území republiky Československé opět na území cizího státu,

i) osoby mající traktory a jiná podobná motorová vozidla používaná v zemědělství, průmyslu, obchodu a živnostech, prokáže-li se úřední zkouškou typu nebo jednotlivého motorového vozidla, že jsou zařízena tak, že při zatížení vlastní vahou nutném k jízdě a řízení, nemohou na dobré a rovné silnici překročit rychlost 12 km za hodinu,

j) osoby, které podle smlouvy s podnikem Československá pošta se zabývají výlučně dopravou poštovních zásilek,

k) osoby, které podle smlouvy s podnikem Československé státní dráhy se zabývají výlučně dopravou nákladů z nádraží do míst, pro něž je nádraží určeno, nebo naopak.

§ 3.

Žadatel o koncesi musí prokázati:

a) osobní spolehlivost co do provozu této živnosti,

b) nejméně tříletou praxi řidičskou. V případech zvláštního zřetele hodných může být koncesním úřadem tříletá praxe řidičská buď úplně nebo částečně prominuta,

c) že dosáhl věku alespoň 24 let. V případech zvláštního zřetele hodných může být koncesním úřadem po slyšení příslušného živnostenského společenstva a obchodní a živnostenské komory výjimečně povoleno před dovršením 24 rokem věku provozovati živnost tomu, kdo má právo jmění samostatně spravovati,

d) státní občanství republiky Československé a bydliště v tuzemsku; výjimka z tohoto ustanovení je přípustna jen v případech reciprocity.

§ 4.

(1) Společnosti veřejné, komanditní a komanditní na akcie mohou nabýti koncese:

a) mají-li sídlo v tuzemsku,

b) jestliže všichni jejich společníci vyhovují ustanovení § 3, písm. a), c) a d) a není-li proti nim vylučujících důvodů uvedených v § 6, odst. 1,

c) zřídí-li způsobilého zástupce ve smyslu živnostenského řádu (zákon). Zástupce ten musí vyhovovati ustanovení § 3 a nesmí být proti němu vylučujících důvodů uvedených v § 6, odst. 1.

(2) Společnosti akciové, společnosti s ručním obmezeným a společenstva (podle zákona

ze dne 9. dubna 1873, č. 70 ř. z., po případě podle zák. čl. XXXVII/1875) mohou nabýti koncese:

a) mají-li sídlo v tuzemsku,

b) jestliže všichni členové vedoucí správu vyhovují ustanovení § 3, písm. a), c) a d) a není-li proti nim vylučujících důvodů uvedených v § 6, odst. 1,

c) jsou-li společenské podíly (akcie, podíly) alespoň ze dvou třetin v rukou československých státních příslušníků a

d) zřídí-li způsobilého zástupce ve smyslu živnostenského řádu (zákon). Zástupce ten musí vyhovovati ustanovení § 3 a nesmí být proti němu vylučujících důvodů uvedených v § 6, odst. 1.

(3) Ustanovení předchozích odstavců se nevztahují na tuzemské soukromé železnice zřízené již před 31. prosincem 1932 a na železnice cizozemské.

§ 5.

Soukromé železnice mohou žádati o udělení koncese nebo změnu koncese nebo trati toliko se souhlasem ministerstva železnic. Jestliže taková železnice jest provozována jinou železnicí, musí si k tomu vyžádati také souhlasu železnice vedoucí provoz.

§ 6.

(1) Koncese nemůže být udělena osobám:

a) které byly pravoplatně odsouzeny pro zločin vůbec, přečin nebo přestupek ze ziskuchtivosti, nebo pro přečin podvodného úpadku, nebo pro celní přestupek,

b) které byly dvakrát pravoplatně potrestány pro přestupek ustanovení § 7, odst. 3, § 8, § 9, odst. 3, §§ 10, 14, 16, 17, 19, § 20, odst. 1, § 27, odst. 4, § 49, odst. 1 a § 99 tohoto zákona, po případě podle obdobných ustanovení zákona ze dne 23. prosince 1932, č. 198 Sb. z. a n., o dopravě motorovými vozidly, při čemž následky trestů pomíjejí v době čtyř let od posledního pravoplatného potrestání,

c) které byly dvakrát pravoplatně odsouzeny pro zkrácení nebo zatajení daní podle tohoto zákona, po případě podle zákona č. 198/1932 Sb. z. a n., nebo které byly třikrát potrestány pro přestupek zkrácení dávky z jízdného podle zákona ze dne 14. července 1927, č. 116 Sb. z. a n., o silničním fondu, při čemž následky trestů pomíjejí v době čtyř let od posledního pravoplatného potrestání,

d) které byly pravoplatně odsouzeny pro některý z přečinů podle § 4, č. 2, § 5, č. 2,

§ 6, č. 4, § 11, č. 2, § 13, č. 4, § 14, § 15, č. 1 a 2, § 16, č. 1, § 17, § 18, č. 2 a 3, § 19, č. 1, § 23 a § 24, č. 1 zákona ze dne 19. března 1923, č. 50 Sb. z. a n., na ochranu republiky.

(2) Koncese k provozování dopravy nemůže být udělena:

a) jestliže potřeba obyvatel nevyžaduje této dopravy,

b) jestliže zřízení zamýšlené dopravy přičilo by se veřejným zájmům,

c) jestliže zamýšlená pravidelná doprava neuspokojí účelně skutečnou dopravní potřebu,

d) jestliže stavební a udržovací stav silnic a cest nedovoluje, aby na nich byla zamýšlená pravidelná doprava provozována,

e) jestliže železnice po případě podnik Československá pošta uplatnily přednostní nárok podle § 21.

(3) Při posuzování potřeby obyvatel budiž přihlíženo k tomu, zda je již dostatečně a účelně uspokojena dopravou železniční po kolejích nebo jiným dopravním prostředkem.

(4) Rozsah veřejných zájmů, jež třeba chrániti [odstavec 2, písm. b)], bude stanoven vládním nařízením.

§ 7.

(1) Koncesi lze udělití toliko na určitou dobu nejvýše 15 let, počítajíc ode dne pravomocnosti koncese. Po uplynutí této doby možno koncesi po příslušném řízení udělití nově. Při novém udělení koncese a při stanovení podmínek nové koncesní listiny třeba přihlížeti k tomu, zda a pokud se změnily poměry, které zde byly v době udělení původní koncese.

(2) Při udělení nové koncese budiž přihlíženo v první řadě k dosavadnímu koncesionáři, jestliže podal nejpozději jeden rok před uplynutím koncesní doby žádost o udělení nové koncese k dopravě jím dosud provozované. Jestliže koncesní úřad nerozhodne o žádosti před uplynutím koncesní doby, jest koncesionář oprávněn dopravu prozatím provozovati po předběžném ohlášení koncesnímu úřadu až do rozhodnutí o žádosti; podrobnosti stanoví vládní nařízení.

(3) Dokud žadatel neobdržel koncesní listinu, nesmí započítí s provozováním dopravy.

(4) Koncese jest osobní oprávnění, jehož převod na jinou osobu, ať mezi živými nebo pro případ smrti, jest nepřipustný; exekuci lze vésti vnučenou správou nebo exekucím

propachtováním koncese. Živnost smí být provozována pouze majitelem koncese; koncesní úřad může však z důležitých příčin zvláštního zřetele hodných povolití výjimečně její provozování také náměstkem nebo pachtýřem.

(5) Zanechal-li koncesionář vdovu, která není s ním z vlastní viny soudně rozvedena, nebo není-li jí, k dědictví oprávněné descendenty, může na oznámení příslušnému koncesnímu úřadu vdova po dobu svého vdovství a descendenté až do 24 let věku živnost dále provozovati, ovšem jen na zbývajíc dobu koncese. Pokud vdova nebo descendenté nevyhovují ustanovení tohoto zákona co do osobní způsobilosti ku provozování této živnosti, musí zříditi způsobilého náměstka nebo pachtýře.

(6) Náměstek, pachtýř nebo vnučený správce musí míti náležitosti uvedené v § 3, nesmí být proti němu vylučujících důvodů uvedených v § 6, odst. 1 a musí být schválen okresním úřadem (magistrátem, městským notářským úřadem) stanoviště živnosti.

§ 8.

(1) Koncesionář jest povinen k zajištění svých závazků, plynoucích z odpovědnosti z provozu motorových vozidel, používaných v této živnosti, sjednatí pojištění u některé pojišťovny, připuštěné ku provozování obchodu v republice Československé. Vláda určí nařízením výši pojistné částky pro každý druh motorových vozidel. Nařízením určená pojistná částka nesmí přesahovati:

a) pro úraz jedné osoby 100.000— Kč;

b) pro celou pojistnou příhodu:

aa) u motorových kol 150.000— Kč,

bb) u automobilů 350.000— Kč,

cc) u autobusů 800.000— Kč;

c) pro věcné škody 50.000— Kč. Pojištěním věcných škod se rozumí toliko pojištění proti škodám způsobeným na věcech mimo motorové vozidlo a na oděvu dopravovaných osob a na předmětech, které nosí při sobě, jakož i na jejich zavazadlech s osobními cestovními potřebami.

(2) Pojištění na částky vyšší jest přípustné.

(3) Vládním nařízením budou vydána bližší ustanovení o povinnostech koncesionáře a pojišťoven obstarávajících toto pojištění.

(4) Bude-li potřeba, vláda může nařízením stanoviti, že výše pojistných premií z pojistných smluv, zmíněných v odstavci 1, podléhá schválení ministerstva vnitra.

(5) Koncesní listina nesmí být vydána, pokud žadatel neprokáže koncesnímu úřadu, že sjednal pojištění podle odstavce 1. Jestliže později jeho pojištění z jakéhokoli důvodu zanikne nebo stane se neúčinným, jest povinen ihned zastavit provoz a může jej znovu zahájit teprve tehdy, prokáže-li, že sjednal nové pojištění podle odstavce 1. Tímto ustanovením není nijak dotčen předpis § 29, písm. d) a § 30.

(6) Koncesionář, případně ten, koho používá k obstarávání dopravy, jest povinen při provozování dopravy mít potvrzení pojišťovny o tom, že jest podle odstavce 1 sjednáno pojištění na odpovědnost z provozování motorového vozidla v této dopravě používaného a na jakou dobu pojišťovací prémie byly zaplacený; dále jest povinen na vyzvání úředních orgánů k tomu oprávněných takovým potvrzením se prokázat.

§ 9.

(1) Koncesionář je povinen provozovati dopravu podle koncesním úřadem schváleného dopravního řádu (§ 23), který musí obsahovati všeobecně platné podmínky pro dopravu osob a zavazadel, případně nákladů podle zásad stanovených vládním nařízením. Při dopravě osob je koncesionář kromě toho povinen dodržovati koncesním úřadem schválený sazebník (§ 23), který musí obsahovati všeobecně platné sazby, jakož i slevy všem za týchž podmínek stejně přístupné.

(2) Koncesionář je povinen schválený dopravní řád, případně sazebník uvést ve známost veřejnosti. Pokud jde o hromadnou dopravu osob, je povinen vyvěsiti dopravní řád a sazebník ve vozidlech, kterých používá k dopravě; při dopravě nákladů je povinen dovoliti každému, kdo o to požádá, aby nahlédl do dopravního řádu a při nehromadné dopravě osob také do sazebníku.

(3) Koncesionář je povinen sazby podle schváleného sazebníku od každého stejně požadovati. Pro členy koncesionářovy rodiny a pro osoby v jeho dopravním podniku zaměstnané může sazebník obsahovati výjimky.

(4) Vládním nařízením mohou být pro jednotlivé druhy doprav vydána ustanovení, která musí každý dopravní řád nejméně obsahovati. Koncesní úřad řídě se těmito ustanoveními může vydati pro svůj obvod nebo jeho část jednotné dopravní řády a sazebníky pro jednotlivé druhy doprav.

§ 10.

Koncesionář jest povinen provést dopravu

osob nebo nákladů od něho žádanou, jsou-li splněny podmínky dopravního řádu, je-li doprava možná jeho provozními zařízeními, není-li zakázána zákonnými předpisy nebo opatřením z důvodů veřejného zájmu a nebrání-li dopravě okolnosti, které koncesionář nemohl odvrátiti a které zdolati nebylo v jeho moci (dopravní povinnost).

§ 11.

Koncesionář jest povinen opatřiti vozidla, jichž používá k provozu živnosti, nápisem, z něhož jest zřejmo, že jde o dopravu koncesovanou. Podrobnosti stanoví vládní nařízení.

§ 12.

(1) Dopravní řád, sazebník a vývěsky je obsahující (§ 9), nápis na vozidlech (§ 11), jízdní řád a vyhlášky o něm (§ 20) a jízdní lístky (§ 76) musí být v jazyku státním; budou-li také v jazyku jiném, musí být text v jazyku státním na prvním místě a alespoň ve stejných rozměrech a ve stejné úpravě. V podnicích zařízených pro hromadnou dopravu osob budiž personál, který přichází do styku s obecnstvem, pro tento služební styk přiměřeně znalý státního jazyka; kdo byl již před 31. prosincem 1932 do podniku k této službě přijat, splní tuto povinnost dodatečně ve lhůtě stanovené vládou.

(2) Vládním nařízením bude ustanoven rozsah jazykové způsobilosti personálu pro tento služební styk s obecnstvem v okresech s počtem obyvatelstva podle ustanovení § 2, odst. 1 zákona ze dne 29. února 1920, č. 122 Sb. z. a n., jímž se stanoví zásady jazykového práva v republice Československé.

§ 13.

(1) Jako záruku pro splnění povinností vyplývajících z ustanovení hlavy V a VIII tohoto zákona je koncesionář povinen složit přiměřenou jistotu, kterou vyměří koncesní úřad pro každou jednotlivou koncesi částkou od 500— až do 25.000— Kč podle rozsahu oprávnění koncesionářova. Byla-li jistota vyměřena již pro jednu koncesi a jde-li o dopravu téhož druhu provozovanou týmiž vozidly, nelze ukládati nové jistoty. Bude-li jistoty zcela nebo z části použito k úhradě závazků plynoucích z porušení těchto povinností nebo zanikla-li jistota z jiného důvodu, musí koncesionář doplniti jistotu na stanovenou výši nebo ji obnoviti.

(2) Jistota může být složena v hotovosti, v československých státních papírech, v jiných veřejných dluhopisech požívajících sirotčí

jistoty, ve spořitelních knížkách spořitelů vůbec a ve vkladních knížkách peněžních ústavů se zárukou svazků územní samosprávy, pokud výplata vkladu není nijak omezena, nebo v bankovní záruce. Vyžaduje-li toho ohled na rodinné, výdělkové a majetkové poměry koncesionáře, může koncesní úřad v dohodě s finančním úřadem první stolice povolit složení jistoty po částkách v přiměřených lhůtách.

(3) Koncesní listina nesmí být vydána, pokud žadatel neprokáže, že složil jistotu nebo že mu bylo povoleno splácení jistoty.

(4) Podrobnosti stanoví vládní nařízení.

§ 14.

(1) Koncesionář nesmí o své újmě sbírat nebo dopravovat zásilky, jež podléhají poštovnímu režálu.

(2) Koncesionář jest však povinen, bude-li o to požádán poštovní správou, dopravovat veškeré poštovní zásilky za přiměřenou náhradu. O výši náhrady, jakož i o ostatních podmínkách této dopravy sjedná poštovní správa s koncesionářem smlouvu. Nedojde-li k dohodě o výši náhrady, rozhodne ministerstvo pošt a telegrafů v dohodě s ministerstvem průmyslu, obchodu a živností.

§ 15.

Koncese k dopravě osob opravňuje koncesionáře dopravovat také zavazadla cestujících a jejich psy, avšak toliko vozidlem použitým zároveň k dopravě těchto osob nebo vlečným vozem k němu připojeným a poštovní zásilky (§ 14), jakož i, jde-li o hromadnou dopravu osob, také náklady do úhrnné váhy 100 kg, pokud tím nejsou ohroženy bezpečnost dopravy, život a zdraví dopravovaných osob.

§ 16.

(1) Koncesionář nesmí vozidly určenými k dopravě osob dopravovat náklady s výjimkou poštovních zásilek (§ 14) a případně také nákladů uvedených v § 15.

(2) Koncesionář nesmí vozidly určenými k dopravě nákladů dopravovat po živnostenskou bez povolení poštovní správy balíkové zásilky, které tato dopravuje podle platných předpisů.

(3) Koncesionáři jest však dovoleno, dopravovat balíkové zásilky (odstavec 2) v místě a z nádraží do míst, pro něž jest nádraží

určeno. Koncesionáři jest také dovoleno dopravovat z míst, pro něž jest nádraží určeno, na dráhu náklady, obsahující buď zcela, převážně nebo v menší míře balíkové zásilky (odstavec 2) za podmínek stanovených pro tento druh dopravy vládním nařízením, které bude vydáno do 6 měsíců po nabytí účinnosti tohoto zákona.

§ 17.

Předpisy zdravotní a veterinárně policejní upraví vládní nařízení přiměřeně podle předpisů platných pro dopravu po železnicích, a to se zřetelem na zvláštní potřeby dopravy motorovými vozidly.

§ 18.

Pro dopravu uvedenou v § 1 platí, pokud tento zákon nestanoví něco jiného, ustanovení živnostenského řádu (zákona) a předpisy jej měnící nebo doplňující.

H l a v a II.

Zvláštní ustanovení pro dopravu pravidelnou.

§ 19.

Pravidelná doprava musí být provozována nepřetržitě vyjímajíc případy, kdy provoz není možný bez ohrožení bezpečnosti života a zdraví dopravovaných osob nebo bez ohrožení bezpečnosti nákladů.

§ 20.

(1) Koncesionář je povinen provozovat pravidelnou dopravu osob podle jízdního řádu schváleného koncesním úřadem (§ 23). Jízdní řád musí obsahovat doby odjezdů a podle okolností též doby příjezdů pro všechna místa, kde vozidlo pravidelně zastavuje.

(2) Koncesionář je povinen schválený jízdní řád veřejně vyhlásiti.

(3) Koncesní úřad je oprávněn uložit koncesionáři, aby přiměřeně upravil jízdní řád, žádá-li to veřejný zájem a potřeba obyvatel.

(4) Koncesní úřad může výjimečně povolit časově omezené úchytky od pravidelnosti jízdního řádu, vyžadují-li toho místní poměry. Takové úchytky nelze považovat za změnu jízdního řádu.

§ 21.

Podnikům železničním, po případě podniku Československá pošta přísluší přednostní právo zřizovat pravidelnou dopravu (§ 25).

H l a v a III.

Řízení.

§ 22.

(1) K udělení koncese jsou příslušny:

a) pro pravidelnou dopravu, která nepřesahuje správní obvod okresního úřadu, okresní úřad, pro dopravu, která přesahuje správní obvod okresního úřadu, nepřesahuje však správní obvod zemského úřadu, zemský úřad a pro dopravu, která přesahuje správní obvod zemského úřadu, ministerstvo průmyslu, obchodu a živností;

b) pro nepravidelnou dopravu okresní úřad stanoví; živností;

c) pro pravidelnou dopravu ke státním hranicím, pokud má pokračování na území sousedního státu a pro pravidelnou dopravu ze sousedního státu na území republiky Československé, ministerstvo průmyslu, obchodu a živností.

(2) Doprava motorovými vozidly přes státní hranice může být ministerstvem průmyslu, obchodu a živností v dohodě s příslušnými ministerstvy upravena také odchýlně od předpisů tohoto zákona.

§ 23.

(1) Žadatel o koncesi je povinen již se žádostí o udělení koncese předložit koncesnímu úřadu návrh dopravního řádu, sazebníku a jízdního řádu, pokud jich ustanovení §§ 9 a 20 vyžadují. Koncesní úřad schvaluje dopravní řád, sazebník a jízdní řád nejpozději při vydání koncesní listiny.

(2) Vládní nařízení stanoví, jak mají být upraveny žádosti o udělení koncese, po případě o změnu koncese již udělené.

§ 24.

(1) Při dopravě pravidelné posoudí potřebu obyvatel [§ 6, odst. 2, písm. a)] v dohodě s příslušnými ředitelstvími státních drah a pošt a telegrafů koncesní úřad, který vyzve zúčastněné obce, příslušnou odbornou jednotu společenstevní a příslušné obchodní a živnostenské komory, aby se vyjádřily v propadné lhůtě 30 dnů. Nedojde-li k dohodě mezi koncesním úřadem a zmíněnými ředitelstvími, stanoví, zda je tu potřeba obyvatel, ministerstvo průmyslu, obchodu a živností v dohodě s ministerstvy železnic a pošt a telegrafů.

(2) Návrh jízdního řádu pro pravidelnou dopravu osob schvaluje koncesní úřad v dohodě s příslušnými ředitelstvími státních drah

a pošt a telegrafů. Nedojde-li k dohodě, platí obdobně ustanovení druhé věty odstavce 1.

(3) Při dopravě nepravidelné posoudí potřebu obyvatel koncesní úřad, který vyzve obec stanoviště zamýšlené živnosti a příslušné odborné společenstvo, a kde není tohoto společenstva, společenstvo, které má zřízenou odbornou sekci autodopravní, aby se vyjádřily v propadné lhůtě 15 dnů.

(4) Územní obvod pro nepravidelnou dopravu nákladů (§ 1, odst. 5) stanoví pro každé vozidlo po případě i pro určitý druh nákladu koncesní úřad v dohodě s příslušnými ředitelstvími státních drah a pošt a telegrafů; nedojde-li k dohodě, stanoví územní obvod ministerstvo průmyslu, obchodu a živností v dohodě s ministerstvy železnic a pošt a telegrafů. Stejně se postupuje, jde-li o zřízení vedlejšího závodu zmíněné dopravy.

(5) Ustanovení odstavců 1, 2 a 4 platí obdobně také v odvolacím řízení.

§ 25.

(1) Bylo-li podle § 24, odst. 1 zjištěno, že potřeba obyvatel vyžaduje zřízení požadované pravidelné dopravy, a není-li jiných okolností (§§ 3, 4 a 6), které by bránily udělení koncese, zašle koncesní úřad oznámení o tom ministerstvem železnic a pošt a telegrafů za účelem uplatnění přednostního nároku podle § 21. Ministerstvo železnic rozhodne, která železnice přichází pro uplatnění přednostního nároku v úvahu. Jde-li o soukromou železnici, která je provozována jinou železnicí, může přednostní nárok uplatnit toliko železnice vedoucí provoz. Jde-li o soukromou železnici ve vlastním provozu, zašle jí ministerstvo železnic písemné upozornění, že může vznést přednostní nárok na udělení koncese. Přednostní nárok na zřízení určité pravidelné dopravy (podniky Československé státní dráhy a Československá pošta) nebo na udělení koncese pro takovou dopravu (soukromou železnici ve vlastním provozu) může být uplatněn toliko se souhlasem a prostřednictvím ministerstva železnic po případě ministerstva pošt a telegrafů ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy oznámení koncesního úřadu bylo dodáno těmto ministerstvům.

(2) Podniky Československé státní dráhy a Československá pošta musí dopravu, pro kterou uplatnily přednostní nárok, zahájit do tří měsíců počítajíc ode dne, kdy uplynula dvouměsíční lhůta podle předchozího odstavce. Lhůta tří měsíců může být ze závažných důvodů prodloužena ministerstvem průmyslu,

obchodu a živností v dohodě s ministerstvem železnic nebo v dohodě s ministerstvem pošt a telegrafů, a to nejdéle na další tři měsíce. Soukromé dráhy ve vlastním provozu, uplatnivše přednostní nárok na udělení koncese, musí podati žádost o její udělení koncesnímu úřadu nejpozději do tří měsíců počítajíc ode dne, kdy oznámení tohoto úřadu bylo podle odstavce 1 dodáno ministerstvu železnic.

(3) O žádosti za udělení koncese nesmí býti rozhodnuto, pokud neuplynuly výše zmíněné lhůty nebo pokud nebylo rozhodnuto o žádosti podniků Československé státní dráhy nebo Československá pošta za prodloužení lhůty k zahájení dopravy, po případě o žádosti soukromé dráhy o udělení koncese.

(4) Řízení podle odstavců 1 a 2 se nekoná, žádá-li o koncesi soukromá železnice (§ 5).

(5) Ustanovení předchozích odstavců platí obdobně také v odvolacím řízení.

§ 26.

(1) Koncesní listina musí obsahovati:

a) označení koncesionáře, jeho bydliště a stanoviště živnosti,

b) rozsah oprávnění a stanoviště vozidel,

c) dobu platnosti koncese,

d) počet a druh motorových vozidel, po případě přívěsných vozů, údaje o vlastní váze vozu, o jeho nejvýše přípustném nákladu po případě o nejvyšším přípustném počtu dopravovaných osob a o největším osovém tlaku vozu,

e) výši pojištění (§ 8) a jistoty (§ 13),

f) ustanovení, která mají zaručiti ochranu silnic a dopravy po nich.

(2) V koncesní listině mohou býti uloženy též podmínky, které mají zaručiti nepřetržitost a bezpečnost provozu a zájem veřejného zdravotnictví, po případě podmínky, že vozidlo musí vyhovovati určitým technickým normám.

(3) Koncesní úřad může naříditi při provozování živnosti taková opatření, jež považuje za nutná, aby bylo náležitě hověno potřebě obyvatel a aby byla zabezpečena možnost prováděti účinný úřední dozor.

§ 27.

(1) Koncesní úřad může změnit k žádosti koncesionářově podmínky uvedené v § 26, odst. 2 a obdobné podmínky, obsažené v koncesní listině, vydané před účinností tohoto zákona.

(2) Pokud jde o změnu koncese vztahující se k ustanovení § 26, odst. 1, písm. b) až d) nebo změnu obdobných ustanovení koncesní listiny vydané před účinností tohoto zákona, může koncesní úřad k žádosti koncesionářově změnu schváliti v dohodě s příslušnými ředitelstvími státních drah a pošt a telegrafů; této dohody není třeba při nepravděpodobné dopravě osob.

(3) Pokud jde o změnu trati při pravidelné dopravě, lze toto schválení udělit po předchozím řízení, o němž platí ustanovení §§ 24 a 25.

(4) Změny dopravního řádu a sazebníku (§ 9) nesmí koncesionář uvést dříve v platnost, dokud nebyly schváleny koncesním úřadem. Koncesní úřad jest povinen o požadovaných změnách rozhodnouti do 30 dnů.

(5) Změnu jízdního řádu při pravidelné dopravě osob schvaluje koncesní úřad v dohodě s příslušnými ředitelstvími státních drah a pošt a telegrafů; nedojde-li k dohodě, rozhodne ministerstvo průmyslu, obchodu a živností v dohodě s ministerstvy železnic a pošt a telegrafů. Nevyjádří-li se některé ze zmíněných ředitelství do 14 dnů, má se za to, že souhlasí se žádanou změnou jízdního řádu.

(6) V případech, kdy ředitelství státních drah nebo ředitelství pošt a telegrafů prohlásí, že se vzdává součinnosti při jednání o změnách jízdního řádu podle odstavce 5, nebude se řízení o změně jízdního řádu dít v dohodě s tím ředitelstvím, které prohlášení učinilo, a to do té doby, kdy příslušné ředitelství opět oznámí, že pro příště na řízení podle odstavce 5 trvá.

§ 28.

Koncese je neplatná:

a) zjistí-li se, že již v době udělení koncese nebyla některá z náležitostí uvedených v §§ 3 a 4, nebo byl-li zde některý z vylučujících důvodů uvedených v § 6,

b) byla-li udělena proti ustanovením §§ 5, 24 a 25.

§ 29.

Koncesi ku provozování dopravy motorovými vozidly odejme koncesní úřad, který ji vydal:

a) pominula-li po udělení koncese některá z náležitostí uvedených v §§ 3 a 4, nebo nastal-li po udělení koncese některý z vylučujících důvodů uvedených v § 6, odst. 1, písm. a) a d), nebo některý z vylučujících důvodů uve-

dených v § 6, odst. 1, písm. b) a c) a odst. 2, pokud nastal při provozování této koncese,

b) neplní-li koncesionář podmínky uložené v koncesní listině nebo překročí-li rozsah svého živnostenského oprávnění, a to v obou případech přes dvojí písemnou výstrahu koncesního úřadu,

c) nedodržuje-li koncesionář lhůty pro splacení jistoty povolené mu koncesním úřadem (§ 13, odst. 2), ač byl dvakrát písemně upomenut; totéž platí, bylo-li složené jistoty použito k úhradě závazků plynoucích z porušení povinností stanovených v hlavě V a VIII a nedoplní-li koncesionář jistotu na stanovenou výši, po případě zanikla-li z jiného důvodu a neobnoví-li ji, ač byl dvakrát písemně upomenut,

d) nezahájí-li koncesionář bez závažných důvodů do tří měsíců od pravoplatného udělení koncese provoz nebo jestliže provoz bez závažných důvodů přeruší na dobu alespoň tří měsíců,

e) jestliže koncesionář provozuje dopravu proti ustanovení § 8, odst. 5, věta druhá.

§ 30.

Je-li koncese provozována náměstkem nebo pachtýřem (§ 7, odst. 4), odejme výkon živnostenského oprávnění ku provozování dopravy koncesní úřad, který živnostenské oprávnění vydal, nastala-li u náměstka nebo pachtýře některá z okolností uvedených v § 6, odst. 1, písm. b) a c) a v § 29, písm. b) až e) a vyrozumí o tom koncesionáře s vyzváním, aby buď provozoval koncesi osobně nebo požádal za schválení náměstka nebo pachtýře, který odpovídá zákonitým ustanovením. Byl-li výkon živnostenského oprávnění odňat z uvedeného důvodu po třikrát, odejme koncesní úřad koncesi ku provozování dopravy.

§ 31.

(1) Koncesní úřad oznámí ministerstvům železnic a pošt a telegrafů, jak bylo rozhodnuto o udělení koncese pro pravidelnou dopravu, jakož i pro nepravidelnou hromadnou dopravu osob a pro nepravidelnou dopravu nákladů. Byla-li koncese udělena, zašle jim opis koncesní listiny, jakož i sazebníku a jízdního řádu.

(2) Podniky Československé státní dráhy a Československá pošta oznámí zahájení pravidelné dopravy okresním úřadům, v jejichž obvodu se tato doprava provozuje. Zahájení nepravidelné dopravy nákladů oznámí okresní

mu úřadu, v jehož obvodu se tato doprava zřídí.

§ 32.

Odborné jednotě společenstevní (společenstvu) přísluší odvolací právo do rozhodnutí, kterým byla udělena koncese podle § 1, jestliže odborná jednota společenstevní (společenstvo) podala včas své vyjádření podle § 24 a rozhodnutí koncesního úřadu se nestalo ve smyslu tohoto vyjádření.

Hlava IV.

Ustanovení pro hromadnou dopravu osob a pro dopravu nákladů, které nejsou provozovány po živnostensku.

§ 33.

K hromadné dopravě osob motorovými vozidly a k dopravě nákladů motorovými vozidly, pokud tyto dopravy se nedějí po živnostensku, jest třeba dopravní licence s výjimkou doprav uvedených v § 34.

§ 34.

(1) Dopravní licence nepotřebují kromě vlastní státní správy:

a) osoby, které provozují dopravu svých zaměstnanců, pokud toho potřebují pro provoz svého podniku,

b) osoby, které dopravují náklady k vlastním účelům:

aa) jde-li o dovoz nákladů, které jsou předmětem výrobního nebo obchodního podnikání takového dopravovatele, k odběratelům těchto nákladů, počítaje v to vlastní podniky (prodejny a prodejní sdružení, na nichž dopravovatel je zúčastněn) zprostředkující odbyt těchto nákladů, nebo

bb) jde-li o dopravu nákladů, určených ke spotřebě, zpracování nebo použití dopravovatelem neb o dopravu vlastního zboží na nádraží a z něho, nebo k překladišti nebo z něho,

cc) jde-li o dopravu nákladů, určených ke spotřebě nebo použití vlastními zaměstnanci dopravovatele,

c) osoby, které provozují nepravidelnou hromadnou dopravu osob z ciziny do zdejšího celního území a zpět,

d) osoby mající traktory a jiná podobná motorová vozidla používaná v zemědělství, průmyslu, obchodu a živnostech, prokáže-li se úřední zkouškou typu nebo jednotlivého motorového vozidla, že jsou zařízena tak, že

při zatížení vlastní vahou nutném k jízdě a řízení nemohou na dobré a rovné silnici překročit rychlost 12 km za hodinu.

(2) Provozovateli dopravu bez licence jest však v případech uvedených v odstavci 1, písm. a) a b) přípustno toliko tehdy, jestliže vozidla při dopravě obsluhuje dopravovatel sám nebo jeho zaměstnanci a členové rodiny a jestliže vozidla jsou jeho vlastnictvím nebo jestliže je koupil na splátky.

(3) V případech uvedených v odstavci 1, písm. b) jest přípustno provozovateli dopravu bez licence také tehdy, jestliže dopravovatel v takové dopravě používá přechodně pro mimořádně zvýšenou potřebu podniku nebo v jiných mimořádných případech najatých motorových vozidel, po případě i s personálem je obsluhujícím. Podrobnosti stanoví vládní nařízení.

§ 35.

(1) Žadatel o dopravní licenci musí prokázati:

a) osobní spolehlivost co do provozu této dopravy,

b) že dosáhl věku alespoň 24 let. V případech zvláštního zřetele hodných může okresním úřadem výjimečně býti povoleno před dovršením 24 rokem věku provozovateli dopravu tomu, kdo má právo jmění samostatně spravovati,

c) státní občanství republiky československé a bydliště v tuzemsku; výjimka z tohoto ustanovení jest přípustna jen v případech reciprocity.

(2) Náležitosti zmíněné v odstavci 1 musí při osobách právnických býti splněny u té osoby, která podle zákona nebo stanov jest oprávněna onu právnickou osobu zastupovati na venek.

§ 36.

(1) Dopravní licence k provozování dopravy nemůže býti udělena:

a) nejeví-li se potřeba zamýšlené dopravy,

b) jestliže zřízení zamýšlené dopravy přičilo by se veřejným zájmům,

c) jestliže stavební a udržovací stav silnic a cest nedovoluje, aby na nich byla zamýšlená doprava provozována pravidelně.

(2) Rozsah veřejných zájmů, jež třeba chrániti [odstavec 1, písm. b)], bude stanoven vládním nařízením.

§ 37.

(1) Dopravní licenci lze udělit toliko na ur-

čítou dobu nejvýše 7 let, počítajíc od dne udělení dopravní licence.

(2) Dokud žadatel neobdržel výměr o udělení dopravní licence, nesmí započítati s provozováním dopravy.

(3) Dopravní licence jest osobní oprávnění, jehož převod na jinou osobu, ať mezi živými nebo pro případ smrti, jest nepřipustný.

§ 38.

Ten, komu dopravní licence byla udělena, jest povinen opatřiti vozidla, jichž používá k dopravě, nápisem, z něhož je zřejmo, že jde o dopravu licentovanou. Nápis na vozidlech musí býti v jazyku státním; bude-li také v jazyku jiném, musí býti text v jazyku státním na prvním místě a alespoň ve stejných rozměrech a ve stejné úpravě. Podrobnosti mohou býti stanoveny vládním nařízením.

§ 39.

Dopravní licence k hromadné dopravě osob opravňuje podnikatele dopravovati také zavazadla a psy cestujících, avšak toliko vozidlem použitým zároveň k dopravě těchto osob nebo vlečným vozem k němu připojeným.

§ 40.

(1) Předpisy zdravotní a veterinárně-policejní platné pro dopravu provozovanou po živnostensku (§ 17) platí obdobně i pro dopravu provozovanou na základě dopravní licence.

(2) Rovněž platí i pro tuto dopravu obdobně §§ 14 a 16.

§ 41.

Dopravní licenci uděluje okresní úřad bydliště (sídla) žadatele o licenci. O udělení dopravní licence vydá úřad písemný výměr (§ 43).

§ 42.

(1) Potřebu zamýšlené dopravy (§ 36) posoudí okresní úřad podle směrnic vydaných ministerstvem průmyslu, obchodu a živností v dohodě s ministerstvem železnic.

(2) Ustanovení předchozího odstavce platí obdobně také v odvolacím řízení.

§ 43.

(1) Výměr o udělení dopravní licence musí obsahovati:

a) označení osoby, které dopravní licence se uděluje, její bydliště (sídlo),

- b) rozsah oprávnění,
- c) dobu platnosti dopravní licence,
- d) počet a druh motorových vozidel po případě přívěsných vozů a údaje o nejvýše přípustném počtu dopravovaných osob, po případě o nejvyšším přípustném nákladu,
- e) ustanovení, která mají zaručiti ochranu silnic a dopravy po nich.

(2) Ve výměru mohou býti uloženy též podmínky, které mají zaručiti bezpečnost provozu a zájem veřejného zdravotnictví, po případě podmínky, že vozidlo musí vyhovovati určitým technickým normám.

§ 44.

Úřad, který dopravní licenci udělil, může změnit k žádosti majitele licence podmínky uvedené v § 43, odst. 2. Změny vztahující se k ustanovení § 43, odst. 1, písm. b) až d) může úřad změnit pouze v dohodě s příslušným ředitelstvím státních drah.

§ 45.

Dopravní licence je neplatná:

- a) zjistí-li se, že již v době udělení nebyla některá z náležitostí uvedených v § 35,
- b) byla-li udělena proti ustanovením §§ 36 a 42.

§ 46.

Dopravní licenci odejme úřad, který ji vydal:

- a) pominula-li po udělení některá z náležitostí uvedených v § 35,
- b) nesplní-li majitel licence podmínky uložené ve výměru, jímž se dopravní licence uděluje, nebo překročí-li rozsah svého oprávnění, a to v obou případech přes dvojí písemnou výstrahu úřadu, jenž licenci vydal.

§ 47.

Okresní úřad oznámí ministerstvu železnic, jak bylo rozhodnuto o žádosti za udělení dopravní licence. Byla-li dopravní licence udělena, zašle mu opis výměru.

§ 48.

Osoby provozující takovou dopravu osob nebo nákladů, pro kterou se podle tohoto zákona vyžaduje dopravní licence (§ 33), a které ji dosud provozovaly bez licence, jsou povinny do dvou měsíců od účinnosti tohoto zákona podati žádost o udělení dopravní licence. Jestliže tak v této lhůtě neučiní, jsou povinny

zastaviti dopravu dosud jimi provozovanou; ustanovení § 49, odst. 1 platí zde obdobně.

Hlava V.

Trestní ustanovení.

§ 49.

(1) Toho, kdo bez pravoplatné koncese po případě licence provozuje dopravu osob nebo nákladů (§§ 1 a 33), potrestá okresní úřad pokutou od 500.— Kč do 5.000.— Kč a v případě nedobytnosti náhradním trestem vězení podle míry zavinění, nejvýše však v trvání 14 dnů.

(2) Toho, kdo poruší některou z povinností, stanovených v hlavě I až IV tohoto zákona, po případě v koncesní listině nebo ve výměru, kterým byla udělena dopravní licence, potrestá okresní úřad pokutou od 50.— Kč do 2.500.— Kč a v případě nedobytnosti náhradním trestem vězení podle míry zavinění, nejvýše však v trvání 7 dnů. Stejně potrestá toho, kdo poruší některý zákaz stanovený v hlavě I až IV tohoto zákona po případě v koncesní listině nebo ve výměru, kterým dopravní licence byla udělena.

(3) Za pokuty uložené podle odstavce 2 osobám, jichž používá v podniku, ručí koncesionář, po případě majitel dopravní licence rukou společnou a nerozdílnou.

§ 50.

(1) Jestliže povinnost jednati určitým způsobem nebo něco opominouti postihuje právnické osoby nebo jiné soubory osob, a je-li na nesplnění této povinnosti stanoven trest, lze — není-li jinak stanoveno — uložit trest orgánu, jenž jest podle právních předpisů povolán v tom směru je zastupovati. Tento orgán, nejde-li o osobu fysickou, má právo a na vyzvání úřadu povinnost ustanoviti za sebe jednu nebo více osob, které jsou pak zodpovědny za zachování předpisů.

(2) Přesunouti placení pokut uložených podle předchozích ustanovení odpovědným orgánům a zástupcům na právnické osoby a jiné soubory osob, o něž jde, jest zakázáno. Úmluvy tomu odporující jsou právně neúčinné.

(3) Právnické osoby a jiné soubory osob ručí však rukou společnou a nerozdílnou s potrestaným za pokuty a náklady řízení uložené odpovědným orgánům a zástupcům.

§ 51.

Trestních ustanovení §§ 49 a 50 lze po-

užití, není-li stanoveno jinak, i na přestupky spáchané před účinností tohoto zákona, nejsou-li nepříznivější než právo platné v době, kdy přestupek byl spáchán.

§ 52.

(1) Tomu, kdo provozuje dopravu osob nebo nákladů bez koncese nebo bez dopravní licence (§§ 1 a 33) a byl proto dvakrát pravoplatně potrestán podle § 49, odst. 1, zabaví okresní úřad, v jehož obvodu se doprava děje, motorová vozidla, jimiž se taková doprava provozuje, za tím účelem, aby zabránil neoprávněnému provozování dopravy.

(2) Stejně zabaví okresní úřad motorová vozidla tomu, kdo pokračuje v provozování dopravy, ačkoli jeho koncese po případě dopravní licence byla prohlášena za neplatnou podle § 28 nebo § 45 nebo mu byla odňata podle § 29 nebo § 46 a odvolání proti rozhodnutí o neplatnosti nebo odnětí koncese po případě dopravní licence nebyl přiznán odkladný účinek, nebo zanikne-li pojištění z jakéhokoli důvodu, nebo stane-li se neúčinným a koncesionář přes to provoz nezastavil (§ 8, odst. 5).

(3) Okresní úřad vrátí zabavené vozidlo osobě, již bylo zabaveno, jakmile uzná, že nehrozí již nebezpečí dalšího neoprávněného provozování dopravy, po případě byl-li podán průkaz o tom, že bylo sjednáno nové pojištění.

(4) Ustanovení § 49 zůstávají nedotčena.

(5) Podrobnosti, zejména o tom, komu dlužno uložiti hrazení nákladů se zabavením spojených, stanoví se vládním nařízením.

H l a v a VI.

Zvláštní ustanovení pro některé podniky a pro obce.

§ 53.

(1) Podniky Československé státní dráhy a Československá pošta nepodléhají ustanovením hlavy I až V s výjimkou § 2, písm. a), §§ 10, 17, 19, 21, 25 a 31. Podnik Československé státní dráhy podléhá mimo to ustanovení § 14, odst. 1. Kromě toho platí pro dopravu těmito podniky provozovanou tato ustanovení:

a) dříve než zahájí pravidelnou dopravu, zjistí tyto podniky u příslušných silničních úřadů, zda stav silnic a cest dovoluje, aby zamýšlená doprava byla na nich provozována,

b) povinnosti uložené všeobecně v § 9 a § 20, odst. 1 a 2 platí obdobně s odchylkou, že dopravní řád, sazebník a jízdní řád, jakož

i jejich změny, nepodléhají schválení koncesních úřadů,

c) při provozování dopravy podle tohoto zákona podléhají tyto podniky výhradně doзору ministerstva železnic po případě ministerstva pošt a telegrafů,

d) podnik Československé státní dráhy jest povinen dopravovati poštovní zásilky podle § 14; jestliže nedojde k dohodě tam zmíněné, rozhodne ministerstvo železnic v dohodě s ministerstvem pošt a telegrafů.

(2) Podniky Československé státní dráhy a Československá pošta nepodléhají při provozování dopravy podle tohoto zákona předpisům živnostenského řádu (zákonu) a ostatním předpisům jej měnícím nebo doplňujícím.

§ 54.

(1) Na všechny osoby, osvobozené podle § 2 od koncesní povinnosti, vyjímajíc podniky Československé státní dráhy a Československá pošta, vztahují se ustanovení § 14 a, pokud nejde o dopravu pro vlastní potřebu, § 16.

(2) Na obce, jež provozují pravidelnou hromadnou dopravu osob podle § 2, písm. c), se vztahují obdobně ustanovení §§ 9, 10, 12, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 30, § 31, odst. 2, věta první, § 49, odst. 2 a 3, §§ 50 a 51.

(3) Kromě toho platí pro tuto dopravu osob tato ustanovení:

a) dříve než zahájí dopravu zjistí obec u příslušných úřadů, zda stav silnic, cest a jiných veřejných prostranství dovoluje, aby zamýšlená doprava byla na nich provozována,

b) při provozování dopravy podle tohoto zákona podléhají obce doзору okresních po případě zemských úřadů,

c) obec opatří svá vozidla nápisy, z nichž je zřejmo, o jakou dopravu jde. Podrobnosti stanoví vládní nařízení.

(4) Ustanovení odstavců 2 a 3 platí také pro dopravu prováděnou leteckými dopravními podniky a soukromými železnicemi ve vlastním provozu podle ustanovení § 2, písm. b) a d).

(5) Na osoby, které provozují dopravu podle § 2, písm. j) a k), se vztahují obdobně ustanovení §§ 8, 14, 16, 31, § 49, odst. 2 a 3 a §§ 50 až 52.

H l a v a VII.

Přechodná ustanovení.

§ 55.

(1) Předpisy tohoto zákona se vztahují

také na dopravu podle § 1, zřízenou před jeho účinností. Koncese pravoplatně udělené před 31. prosincem 1932 pro periodickou dopravu osob a pro živnosti uvedené v § 15, č. 4 živnostenského řádu (§ 22, č. 4 živnostenského zákona) zůstávají v platnosti na dobu 15 let, počítajíc ode dne 31. prosince 1932, pokud nezaniknou dříve z důvodů uvedených v koncesní listině.

(2) Majitelé živností uvedených v § 37, odst. 2 zák. č. 198/1932 Sb. z. a n., kteří ve lhůtě předepsané uvedeným paragrafem nepodali žádost o udělení koncese a nesplnili povinnosti tam stanovené, jsou povinni zastaviti dopravu dosud jimi provozovanou; ustanovení § 49, odst. 1 platí zde obdobně. Také v době před rozhodnutím o této žádosti podléhá provozování takové dopravy předpisům §§ 10, 11, 14, 15, 16, 17, 19, § 49, odst. 2 a předpisům hlavy VIII. Udělení koncese může býti v těchto případech odepřeno pouze z důvodů uvedených v §§ 3, 4 a 6.

(3) Koncese majitelů živností uvedených v § 37, odst. 3 zák. č. 198/1932 Sb. z. a n., kteří ve lhůtě předepsané uvedeným paragrafem neprokázali, že splnili povinnosti tam stanovené, zanikly; ustanovení § 49, odst. 1 platí zde obdobně.

(4) Žádosti o udělení koncese podané přede dnem účinnosti tohoto zákona, o nichž nebylo do dne účinnosti tohoto zákona pravoplatně rozhodnuto, jest posuzovati podle ustanovení tohoto zákona.

(5) Osoby, které před účinností tohoto zákona byly pravoplatně potrestány pro přestupek § 17, odst. 2 zák. č. 198/1932 Sb. z. a n., mohou nabýti koncese, vyhovují-li jinak ustanovením tohoto zákona.

(6) Ustanovení § 3, písm. b) nabývá účinnosti dnem 1. července 1938. Do této doby také nelze z důvodu ustanovení § 3, písm. b) prohlásiti koncesi za neplatnou ve smyslu § 28, písm. a).

§ 56.

(1) Koncese majitelů živností uvedených v § 15, č. 3 a 4 živnostenského řádu (§ 22, č. 3 a 4 živnostenského zákona), které zanikly podle ustanovení § 37, odst. 3 zák. č. 198/1932 Sb. z. a n., se obnoví bez nového řízení podle §§ 24 a 25 tohoto zákona, požádají-li o to tito majitelé nejpozději do tří měsíců po účinnosti tohoto zákona a prokáží-li v téže lhůtě, že splnili všechny povinnosti vyplývající z tohoto zákona. Průkaz, že žadatel vyhověl povinnosti stanovené v § 13, budiž

předložen do tří měsíců ode dne, kdy žadatel bude dodáno rozhodnutí koncesního úřadu o výši jistoty pro koncesi, o jejíž obnovení se žádá.

(2) O tom, že se koncese obnovuje, zpraví koncesní úřad žadatele a vydá mu novou koncesní listinu o stejném obsahu, jako byla koncese zaniklá.

(3) Obnovení koncese je nepřipustné, nastala-li po jejím zániku některá z okolností, uvedených v § 6, odst. 1, písm. a), c) a d) a odst. 2, písm. d), nebo pominula-li mezi tím některá z náležitostí uvedených v §§ 3 a 4. U pravidelné dopravy osob jest mimo to obnovení koncese nepřipustné tam, kde pro tutéž trať, pro kterou zaniklá koncese byla udělena, byla již udělena koncese nová, nebo kde provozuje dopravu motorovými vozidly podnik Československé státní dráhy.

Hlava VIII.

Finanční ustanovení.

Oddíl první.

Daň z motorových vozidel.

Předmět a základ daně.

§ 57.

(1) Předmětem a základem daně jsou motorová vozidla, jichž se používá k jízdě po veřejných cestách nebo místech a jež se nepohybují po kolejnicích, jejich vlečné vozy, které jsou pro vlek motorovými vozidly zvlášť zařízeny, a evidenční značky přidělené pro účely výrobní, prodejní nebo zkušební, jež nejsou vázány na určité motorové vozidlo.

(2) Této dani nepodléhají silniční válce, pojízdné drtiče šterku, motorové pluhy, jízdní kola s pomocným motorem do obsahu válců 0'1 l a motorové vozíky pro invalidy.

§ 58.

(1) Pokud tuzemské motorové vozidlo nebylo u okresního (státního policejního) úřadu odhlášeno, má se za to, že se ho používá k jízdě.

(2) O motorových vozidlech podniků Československé státní dráhy a Československá pošta má se za to, že se jich používá k jízdě, pokud nebyla těmito podniky u zemského finančního ředitelství v Praze odhlášena.

(3) Zamýšlejí-li osoby uvedené v § 62, odst. 1 až 3 nepoužívatí motorového vozidla nebo vlečného vozu k jízdě s účinkem, aby byly

zproštěny platební povinnosti, jsou povinny splnit podmínky obsažené v § 69.

Osvobození od daně.

§ 59.

(1) Od daně jsou osvobozena:

a) motorová vozidla vlastní státní správy s výjimkou oněch, jichž se používá ve státních závodech, ústavech a zařízeních, spravovaných podle zákona ze dne 18. prosince 1922, č. 404 Sb. z. a n., o úpravě hospodaření ve státních závodech, ústavech a zařízeních, jež převahou nemají plnit úkoly správní,

b) motorová vozidla, jichž se používá výhradně pro službu telegrafní, telefonní a pro místní službu poštovní,

c) osobní motorová vozidla osob, jimž podle mezinárodního práva přísluší právo exterritoriality, konsulů z povolání a osob jim na roveň postavených s podmínkou, že vzájemnost je zaručena a že uvedené osoby nejsou příslušníky Československé republiky,

d) nákladní nebo zvláště zařízená motorová vozidla svazků územní samosprávy (zemí, okresů a obcí), jichž se používá výhradně ke stavbě, správě, udržování nebo čištění veřejných cest a míst, zařízení vodovodních a kanalizačních, jakož i k odvážení popela a smetí,

e) motorová vozidla, která jsou zvláště zařízena pro službu hasičskou, záchrannou nebo zdravotní,

f) motorová vozidla elektráren a elektrických drah drobných, která jsou zvláště zařízena pro stavbu, správu, udržování, odstraňování poruch a čištění jejich zařízení,

g) traktory a podobná motorová vozidla používaná v zemědělství, prokáže-li se úřední zkouškou typu nebo jednotlivého motorového vozidla, že jsou zařízena tak, že při zatížení vlastní vahou nutném k jízdě a k řízení nemohou na dobré a rovné silnici překročit rychlost 12 km za hodinu.

(2) Ministr financí může povolit úplné nebo částečné osvobození od daně z motorových vozidel pro cizozemská osobní motorová vozidla [§ 64, odst. 1, písm. a) a b)] a pro cizozemské autobusy [§ 64, odst. 1, písm. c)], přijíždějící do Československé republiky na přechodnou dobu.

§ 60.

(1) Nová tuzemská motorová vozidla (§ 65, odst. 1) s výjimkou jízdních kol s pomocným motorem s obsahem válců nad 0 l 1, uvedených

v § 63, odst. 1, písm. a), která byla dána po prvé do provozu v době ode dne vyhlášení tohoto zákona do 31. prosince 1938, osvobozují se od daně:

a) na dobu jednoho roku, jsou-li hnána motory nízkotlakými, zařízenými výhradně pro pohon minerálními oleji, jichž hutnota při + 15° C nedosahuje 810° (tisícin hutnoty čisté váhy) nebo jejich směsí s lihem,

b) na dobu tří let, jsou-li hnána motory vysokotlakými (systém Diesel a pod.) zařízenými výhradně pro pohon oleji, jichž hutnota při + 15° C je 810° a vyšší, nebo jejich směsí s lihem, anebo, jsou-li zařízena výhradně pro pohon jinými hnacími látkami než těmi, které jsou uvedeny v odst. 1, písm. a) nebo elektřinou.

(2) Osvobození podle odstavce 1 počíná ode dne, kdy motorového vozidla bylo po prvé použito k jízdě, a končí posledním dnem kalendářního čtvrtletí, ve kterém uplynula doba uvedená v tomto odstavci.

(3) Na dobu tří let osvobozují se od daně také tuzemská motorová vozidla (§ 65, odst. 1) s výjimkou vozidel uvedených v § 63, odst. 1, písm. a), jichž poháněcí zařízení bylo v době ode dne vyhlášení tohoto zákona do 31. prosince 1938 a to do tří let ode dne, kdy byla dána po prvé do provozu, změněno výhradně pro pohon zmíněný v odstavci 1, písm. b).

(4) Osvobození podle odstavce 3 počíná prvním dnem čtvrtletí, následujícího po daňovém období (§ 66, odst. 2), ve kterém bylo změněno poháněcí zařízení vozidla a nevztahuje se na motorová vozidla, která již byla osvobozena od daně podle ustanovení odstavce 1, písm. a).

(5) Vláda může na návrh ministra financí konečnou lhůtu uvedenou v odstavci 1, věta 1 a v odstavci 3 přiměřeně prodloužit.

(6) Vláda může pro motorová vozidla označená v odstavci 1, písm. b) zkrátit tříletou dobu osvobození uvedenou v tomto paragrafu na dobu jednoho roku, klesne-li spotřeba lihu k účelům motorickým pod množství spotřebované k tomuto účelu v kalendářním roce 1934 z důvodu rozšíření uvedených motorových vozidel. Toto ustanovení se nevztahuje na vozidla, která již byla na dobu tří let od daně osvobozena.

(7) Podrobnosti stanoví vládní nařízení.

§ 61.

(1) Nárok na osvobození od daně podle ustanovení §§ 59 a 60 jest uplatnit při splnění při-

hlašovací povinnosti (§ 68); okolnosti rozhodné pro osvobození jest prokázati.

(2) Osvobození trvá po dobu, po kterou jsou pro ně dány zákonné podmínky.

(3) Pro motorová vozidla od daně osvobozená vydá finanční úřad I. stolice potvrzení o osvobození.

§ 62.

Podmět daně.

(1) Daň postihuje vlastníka motorového vozidla a vlečného vozu a při prodeji s výhradou vlastnictví držitele.

(2) Nemá-li vlastník nebo držitel vozidla v tuzemsku bydliště (sídlo) a nepoužívá-li vozidla v tuzemsku sám, jest poplatníkem, kdo vozidlo v tuzemsku používá.

(3) Vzniknou-li pochybnosti, postihuje daň toho, komu byla přidělena evidenční značka.

(4) U evidenčních značek, přidělených pro účely výrobní, prodejní nebo zkušební, jež nejsou vázány na určité motorové vozidlo, postihuje daň toho, komu byla přidělena tato evidenční značka.

(5) U cizozemských motorových vozidel a vlečných vozů postihuje daň osoby, které s nimi přijíždějí do Československé republiky na přechodnou dobu.

Sazba daně.

§ 63.

(1) U tuzemských motorových vozidel s výjimkou vozidel uvedených v odstavci 2 činí daň za kalendářní rok:

a) u jízdních kol s pomocným motorem s obsahem válců nad 0'1 l, motorových kol (motocyklů), motorových kol s přívěsnými vozíky a motorových tříkolek k dopravě osob 130 Kč;

b) u osobních automobilů (§ 65, odst. 3) podle válcového obsahu:

do 1 litru	250 Kč
více než 1'— do 1'5 litru	400 Kč
více než 1'5 do 2'— litrů	600 Kč
více než 2'— do 2'5 litrů	900 Kč
více než 2'5 do 3'— litrů	1100 Kč
více než 3'— do 3'5 litrů	1300 Kč
více než 3'5 do 4'— litrů	1600 Kč
více než 4'— do 4'5 litrů	1900 Kč
více než 4'5 do 5'— litrů	2300 Kč

více než 5'— do 5'5 litrů	2700 Kč
více než 5'5 do 6'— litrů	3100 Kč
více než 6'— do 6'5 litrů	3500 Kč
více než 6'5 do 7'— litrů	4000 Kč
více než 7'— litrů	4500 Kč;

c) u autobusů (§ 65, odst. 4) za každých i začatých 100 kg vlastní váhy . . . 35 Kč;

d) u motorových tříkolek k dopravě nákladů 500 Kč;

e) u nákladních automobilů a jiných nákladních motorových vozidel za každých i začatých 100 kg vlastní váhy a za každých i začatých 100 kg únosnosti po . . . 32'50 Kč; u třínápravových nákladních automobilů a jiných nákladních motorových vozidel opatřených dvěma hnanými nápravami snižuje se tato sazba o 20%;

f) u traktorů a podobných motorových vozidel za každých i začatých 100 kg vlastní váhy 70 Kč.

(2) U tuzemských motorových vozidel uvedených v odstavci 1, písm. b), c), e), f), jsou-li poháněna elektrinou nebo jinou pohonnou látkou než minerálními oleji neb jejich směsí s lihem, činí daň za kalendářní rok:

a) u osobních automobilů (§ 65, odst. 3) a u autobusů (§ 65, odst. 4) za každých i začatých 100 kg vlastní váhy 50 Kč,

b) u nákladních automobilů a jiných nákladních motorových vozidel za každých i začatých 100 kg vlastní váhy a za každých i začatých 100 kg únosnosti po . . . 40 Kč;

u třínápravových nákladních automobilů a jiných nákladních motorových vozidel opatřených dvěma hnanými nápravami snižuje se tato sazba o 20%;

c) u traktorů a podobných motorových vozidel za každých i začatých 100 kg vlastní váhy 85 Kč.

(3) Klesne-li spotřeba lihu k účelům motorickým pod množstvím spotřebované k tomuto účelu v kalendářním roce 1934 z důvodu rozšíření motorových vozidel uvedených v odst. 2, jest vláda zmocněna zvýšiti sazby odstavce 2 podle potřeby, aby tomuto poklesu bylo čeleno, nejvýše však na dvojnásobek těchto sazeb.

(4) U vlečných vozů motorových vozidel činí daň za každých i začatých 100 kg únosnosti 70 Kč.

(5) Sazby podle odstavců 1 až 4 platí jen pro motorová vozidla a jejich vlečné vozy opatřené pneumatikami. Při motorových vozidlech a vlečných vozech opatřených obručemi komoro-

vými zvyšuje se daň o 20%, s obručemi plno-
pryžovými o 50%. Při motorových vozidlech
nebo vlečných vozech opatřených obručemi
různého druhu počítá se zvýšení podle druhu
obruči, na něž je stanovena vyšší přírážka.

(6) Pokud nejde o dopravu provozovanou po
životnostenskou, zvyšuje se daň stanovená podle
odstavců 1 až 5 u motorových vozidel uvede-
ných v odstavci 1, písm. e) a f) a v odstavci 2,
písm. b) a c) nebo u těchto motorových vo-
zidel a jejich vlečných vozů při únosnosti mo-
torového vozidla nebo při úhrnné únosnosti
motorového vozidla a jeho vlečných vozů nad
1500 kg takto:

- a) do 2500 kg včetně o 60%,
- b) nad 2500 kg do 5000 kg včetně o 100%
- a c) nad 5000 kg o 200%.

Pokud jde o motorová vozidla uvedená v od-
stavci 1, písm. f) a v odstavci 2, písm. c), vy-
počítá se úhrnná únosnost takového motoro-
vého vozidla a jeho vlečných vozů součtem
vlastní váhy takového vozidla s únosností
jeho vlečných vozů. Daň se však nezvy-
šuje v tom případě, jestliže osoby uve-
dené v § 62, odst. 1 až 3 prokáží, že
sjednaly s ministerstvem železnic nebo s orgá-
nem jim k tomu zmocněným dohodu o způsobu
používání motorových vozidel, kterou jsou po-
vinny dodržovati. O dohodách platí ustanovení
hlavy IX. Podrobnosti stanoví vládní nařízení.

(7) U evidenčních značek, přidělených pro
účely výrobní, prodejní nebo zkušební, jež ne-
jsou vázány na určité motorové vozidlo, činí
daň ročně z evidenční značky . . . 500 Kč.

(8) Z motorových vozidel a vlečných vozů
podniků československé státní dráhy a česko-
slovenská pošta, sloužících k dopravě pošty,
nebo těmito podniky k tomu účelu najatých,
pokud nejsou podle § 59, odst. 1, písm. b)
osvobozeny, snižuje se daň o polovici.

(9) Daň za každé motorové vozidlo a vlečný
vůz jest vypočísti zvlášť. Vypočtená daň se
zaokrouhlí na celé Kč nahoru.

§ 64.

(1) U cizozemských motorových vozidel a
vlečných vozů přijíždějících do českosloven-
ské republiky na přechodnou dobu činí daň
za kalendářní den pobytu nebo jeho část a za
vozidlo, případně za každý vlečný vůz:

a) u motorových kol (motocyklů), moto-
rových kol s přívěsným vozíkem a motoro-
vých tříkolek 2 Kč;

b) u osobních automobilů (§ 65,
odst. 3) 10 Kč;

c) u autobusů (§ 65, odst. 4) . . . 20 Kč;

d) u nákladních automobilů, traktorů, po-
dobných motorových vozidel pro dopravu ná-
kladů a u vlečných vozů těchto vozidel 150 Kč;
vládním nařízením může být sazba snížena
pro tato vozidla, pokud se jich používá k jízdě
výhradně v celním pohraničním pásmu.

(2) Hodlají-li osoby uvedené v § 62, odst. 5
používat cizozemských motorových vozidel
s výjimkou vozidel uvedených v předchozím
odstavci pod písm. d) v československé re-
publice více než 90 po sobě následujících dnů,
mohou zaplatiti daň podle ustanovení plat-
ných pro motorová vozidla tuzemská, jestliže
předloží úřední osvědčení o daňových součini-
telích.

(3) Platební období (§ 66, odst. 2) začíná
v případě uvedeném v odstavci 2 tohoto para-
grafu dnem, kdy motorové vozidlo vstoupilo
na území československé republiky, případně
dnem, kdy prošlo osvobození.

§ 65.

(1) Tuzemským motorovým vozidlem roz-
umí se vozidlo, které má stálé stanoviště v če-
skoslovenské republice.

(2) Cizozemským motorovým vozidlem roz-
umí se vozidlo, které má přidělenou cizozem-
skou rejstříkovou značku.

(3) Osobním automobilem rozumí se moto-
rové vozidlo, jímž lze dopravovati nejvýše osm
osob počítaje v to řidiče.

(4) Autobusy rozumí se motorová vozidla
pro hromadnou dopravu osob, jimiž lze dopra-
vovati více než osm osob počítajíc v to řidiče.

(5) Pro posouzení, o jaký druh vozidla jde,
je zpravidla rozhodným označení uvedené
v úředním osvědčení o připuštění vozidla
k jízdě. Osobní automobily nebo autobusy,
opatřené také zařízením umožňujícím výhrad-
ní dopravu nákladů, nebo motorová vozidla
s dvojitou vyměnitelnou karoserií považují se za
nákladní motorová vozidla. Způsob výpočtu
únosnosti těchto motorových vozidel bude
upraven vládním nařízením.

(6) Obsah válců vypočte se podle vzorce

$$N = \frac{0,785 \times V \times V \times Z \times P}{1,000,000},$$

při čemž N značí obsah válců (v litrech),
V vrtání (v mm), Z zdvih (v mm), P počet
válců.

(7) Vlastní vahou motorového vozidla rozumí se vlastní váha chassis a vlastní váha karoserie, avšak bez pohonných hmot, vody, náhradních součástí a nástrojů.

(8) Únosností motorového vozidla a vlečného vozu rozumí se nejvýše přípustná váha nákladu, jak jest vyznačena v úředním osvědčení o připuštění vozidla k jízdě.

(9) Pneumatika je obruč sestávající z pláště a duše naplněné vzduchem pod tlakem. Motorová obruč je obruč pryžová bez duše, mající v pryžové části duté komůrky. Plnopryžová obruč je obruč pryžová bez duše, nemající v pryžové části dutin.

§ 66.

Vznik platební povinnosti, splatnost daně a změny v platebním období.

(1) Povinnost platit daň vzniká použitím motorového vozidla a vlečného vozu k jízdě a pokud jde o motorová vozidla a vlečné vozy osvobozené od daně podle ustanovení §§ 59 a 60, použitím jich k jízdě po zániku osvobození. U evidenčních značek přidělených pro účely výrobní, prodejní nebo zkušební, jež nejsou vázány na určité motorové vozidlo, vzniká povinnost platit daň přidělením evidenční značky.

(2) U tuzemských motorových vozidel, vlečných vozů a u evidenčních značek (§ 63, odst. 7) jsou osoby uvedené v § 62, odst. 1 až 4 povinny zaplatit daň napřed podle své volby najednou buď na kalendářní rok (nejpozději 31. prosince) nebo na kalendářní pololetí (nejpozději 31. prosince, 30. června).

(3) Vznikne-li platební povinnost po počátku období uvedeného v předchozím odstavci, jest zaplatit daň na dobu od prvního dne běžného kalendářního čtvrtletí (1. ledna, 1. dubna, 1. července, 1. října) do konce zvoleného platebního období, a to před použitím motorového vozidla nebo vlečného vozu k jízdě, u evidenčních značek (§ 63, odst. 7) v den jejich přidělení.

(4) Změny nastalé v platebním období v osobách uvedených v § 62, odst. 1 až 3 nebo v daňovém základu, nemají vliv na výši daně připadající na toto období nebo na daňové osvobození podle § 60. Pozbyla-li však dohoda uvedená v § 63, odst. 6 platnosti po počátku platebního období nebo přešlo-li motorové vozidlo, o jehož způsobu používání zmíněná dohoda byla sjednána, během platebního období do vlastnictví nebo držby osoby, která takou

vou dohodu nesjednala, jest tato osoba povinna doplatit za zbytek platebního období zvýšenou daň, a to v den nastalé změny.

(5) Pokud jde o cizozemská motorová vozidla a vlečné vozy, jsou osoby uvedené v § 62, odst. 5 povinny zaplatit daň při celním záznamu vozidla a vlečného vozu. Zůstane-li cizozemské motorové vozidlo a vlečný vůz na území Československé republiky ještě po uplynutí doby, na kterou byla daň původně zaplácena u celního úřadu, jest daň pro každý další pobyt zaplatit poslední zdaněného dne.

(6) Podrobnosti stanoví vládní nařízení.

§ 67.

Způsob placení.

(1) Daň se platí, pokud nebude vládním nařízením jinak stanoveno, zvláštními šekovými vplatními lístky poštovní spořitelny nebo převodem za použití šekových vplatních lístků na účet příslušného finančního úřadu I. stolice, u podniků Československé státní dráhy a Československá pošta za všechna motorová vozidla a vlečné vozy na účet zemského finančního ředitelství v Praze.

(2) U cizozemských motorových vozidel a vlečných vozů platí se daň v hotovosti u vstupního celního úřadu. Zůstane-li cizozemské motorové vozidlo a vlečný vůz na území Československé republiky ještě po uplynutí období, na které daň byla původně zaplácena u celního úřadu, platí se daň buď zvláštním šekovým vplatním lístkem poštovní spořitelny nebo převodem za použití šekového vplatního lístku na účet finančního úřadu I. stolice, v jehož obvodu motorové vozidlo a vlečný vůz jest, nebo v hotovosti u výstupního celního úřadu. Na každou platbu vykonanou na daň u celního úřadu, jakož i v případech, kdy daň placená v tuzemsku šekovým vplatním lístkem není při výstupu motorového vozidla a vlečného vozu zcela vyčerpána, vydá celní úřad daňový list, který ztrácí svou platnost rok po vyhotovení.

(3) Daň za každé motorové vozidlo a za každou evidenční značku (§ 63, odst. 7) jest zaplatit zvlášť. Z vlečných vozů platí se daň zároveň s daní za motorové vozidlo, k němuž náleží.

§ 68.

Přihlašovací povinnost.

(1) Osoby uvedené v § 62, odst. 1 až 4 jsou povinny motorová vozidla a vlečné vozy před jich použitím k jízdě, evidenční značky (§ 63,

odst. 7) pak v den jejich přidělení přihlásiti příslušnému důchodkovému kontrolnímu úřadu, a to podle předpisů, jež budou vydány vládním nařízením.

(2) Výrobci motorových vozidel neb karoserií, jakož i správkarny motorových vozidel a obchodníci motorovými vozidly jsou povinni ohlásiti každý odbyt motorových vozidel důchodkovému kontrolnímu úřadu příslušnému podle sídla podniku.

(3) Přihlašovací povinnost u motorových vozidel a vlečných vozů vojenské správy upraví ministerstvo financí v dohodě s ministerstvem národní obrany. Podniky Československé státní dráhy a Československá pošta podávají svými služebnami k tomu určenými pro všechna motorová vozidla a vlečné vozy hromadnou přihlášku u zemského finančního ředitelství v Praze.

(4) Změny nastalé později v ohlášených údajích buďtež přihlášeny způsobem označeným v odstavci 1 po případě 3 nejpozději do tří dnů po nastalé změně.

§ 69.

Nepoužívání motorového vozidla a vlečného vozu.

(1) Osoby uvedené v § 62, odst. 1 až 3, které nezamýšlejí používatí motorového vozidla k jízdě, jsou povinny ohlásiti to příslušnému důchodkovému kontrolnímu úřadu písemně nejpozději před počátkem platebního období a zároveň tomuto úřadu odevzdati osvědčení o jeho zápisu do rejstříku vedeného u okresního (státního policejního) úřadu. Motorové vozidlo může býti úředně zajištěno.

(2) Osoby uvedené v § 62, odst. 1 až 3, které nezamýšlejí používatí vlečného vozu k jízdě, jsou povinny ohlásiti to písemně nejpozději před počátkem platebního období příslušnému důchodkovému kontrolnímu úřadu, který jej úředně zajistí.

(3) Podniky Československé státní dráhy a Československá pošta jsou povinny ohlásiti motorová vozidla a vlečné vozy, kterých nezamýšlejí používatí k jízdě, zemskému finančnímu ředitelství v Praze, a to písemně nejpozději před počátkem platebního období.

(4) V případech uvedených v předchozích odstavcích není povinnosti platiti daň, nebude-li motorového vozidla nebo vlečného vozu v celém platebním období k jízdě vůbec použito. Z motorového vozidla nebo vlečného vozu, jehož bylo přes to použito k jízdě, jest

zaplatiti daň za celé platební období. Ustanovení § 92 zůstávají nedotčena.

(5) Podrobnosti stanoví vládní nařízení.

§ 70.

Vrácení daně.

Daň lze vrátiti jen tehdy, bylo-li na ní zapláceno více, než odpovídá zákonu. V hoto-
vosti vrátí se daň jen při zániku platební povinnosti. Vrácení daně může býti požadováno jen do roku ode dne splatnosti daně.

§ 71.

Příslušnost finančních úřadů.

(1) Věcně příslušným finančním úřadem I. stolice jest v zemi České, na území bývalé Moravy a v zemích Slovenské a Podkarpatoruské okresní finanční ředitelství, na území bývalého Slezska finanční inspektorát. Pro daň z cizozemských motorových vozidel a jejich vlečných vozů jest věcně příslušným celní úřad, a jde-li o placení daně nad dobu, pro kterou byla původně zaplácena u celního úřadu, též finanční úřad I. stolice.

(2) Místní příslušnost finančních úřadů I. stolice řídí se podle stálého stanoviště motorového vozidla a vlečného vozu. U cizozemských motorových vozidel a vlečných vozů jest místně příslušným vstupní celní úřad a, jde-li o placení daně nad dobu, pro kterou byla původně zaplácena u celního úřadu, finanční úřad I. stolice, v jehož obvodu motorové vozidlo a vlečný vůz jest, případně kterýkoliv pohraniční celní úřad, u něhož smí vozidlo přejížděti hranici.

(3) Věcně a místně příslušným finančním úřadem pro daň z motorových vozidel a vlečných vozů podniků Československé státní dráhy a Československá pošta jest pro celý obvod státu zemské finanční ředitelství v Praze.

Oddíl druhý.

Daň z jízdného za hromadnou dopravu osob.

§ 72.

Předmět a základ daně.

(1) Předmětem daně z jízdného jest hromadná doprava osob autobusy (§ 65, odst. 4) provozovaná za jízdné na území Československé republiky.

(2) Základem daně jest jízdné. Za jízdné se považuje každá jakýmkoliv způsobem poskyt-

nutá náhrada za hromadnou dopravu osob a s ní související služby, počítajíc v to i úplatu za zprostředkování takové dopravy třetími osobami.

(3) Obstarává-li se hromadná doprava osob společně s jinými službami, které nesouvisí s dopravou jako takovou (na př. ubytování, stravování dopravovaných osob a pod.), jest základem daně jízdné připadající na dopravu osob; způsob zdaňování takové dopravy stanoví se v § 75, odst. 3.

(4) Při pravidelné hromadné dopravě osob z tuzemska do ciziny, z ciziny do tuzemska, dále z tuzemska přes cizinu do tuzemska a z ciziny přes tuzemsko do ciziny jest základem daně část z celkového jízdného, která podle kilometrických vzdáleností připadá na úsek projetý územím Československé republiky.

(5) Při nepravidelné hromadné dopravě osob z tuzemska do ciziny, z ciziny do tuzemska, dále z tuzemska přes cizinu do tuzemska a z ciziny přes tuzemsko do ciziny jest základem daně jízdné připadající na cestu projetou územím Československé republiky; způsob zdaňování takové dopravy stanoví se v § 75, odst. 3.

(6) Daň z jízdného, daň z obratu a pokuty vybírané od cestujících nejsou základem daně.

§ 73.

Osvobození od daně.

(1) Od daně jest osvobozeno:

a) jízdné za pravidelnou hromadnou dopravu osob provozovanou výhradně v obvodu obce, a je-li stejnojmenná železniční stanice v sousední katastrální obci, též mezi obcí a touto železniční stanicí;

b) jízdné za hromadnou dopravu osob, kterou obstarávají letecké podniky svými autobusy, je-li náhrada za takovou dopravu již obsažena v leteckém tarifu za dopravu osob letadlem.

(2) Ministr financí může v dohodě s ministrem železnic povolit úplné nebo částečné osvobození od daně z jízdného pro hromadnou dopravu osob cizozemskými autobusy (§ 65, odst. 4).

§ 74.

Podmět daně.

(1) Daň postihuje osoby povinné k placení jízdného.

(2) Vlastníci autobusů a při prodeji s výhradou vlastnictví držitelé jsou povinni sami nebo

svými zmocněnci vybírat daň od osob povinných k placení jízdného zároveň s jízdným. Půjčí-li nebo pronajmou-li tyto své autobusy třetím osobám, jsou povinny vybírat daň tyto osoby. Při pravidelné hromadné dopravě osob cizozemskými autobusy v tuzemsku jsou povinni vybírat daň koncesionáři nebo jejich zmocněnci.

(3) Při nepravidelné hromadné dopravě osob cizozemskými autobusy v tuzemsku postihuje daň podnikatele dopravy nebo jejich zmocněnce.

§ 75.

Sazba daně.

(1) Daň z jízdného za hromadnou dopravu osob, s výjimkou dopravy uvedené v § 72, odst. 3 a 5, činí 20% z jízdného.

(2) Ministerstvo financí může na návrh ministerstva železnic podaný v dohodě s ministerstvem průmyslu, obchodu a živností daň snížit, a to až na 10% z jízdného. Obcím nad 15.000 obyvatel může ministerstvo financí pro jejich pravidelnou hromadnou dopravu osob, provozovanou v okruhu nejvýše do 5 km přes jejich katastrální území, a pokud jde o hlavní město Prahu mimo to i do obcí uvedených v § 3 zák. č. 88/1920 Sb. z. a n. daň z jízdného ještě dále snížit se zřetelem na místní dopravní poměry.

(3) Daň z jízdného při dopravě osob podle § 72, odst. 3 a při nepravidelné dopravě osob podle § 72, odst. 5 činí 5 haléřů za osobu a kilometr projetý územím Československé republiky.

(4) Jízdné v cizí měně přepočítá se na domácí měnu podle středního kursu pražské peněžní bursy k poslednímu dni měsíce, za který se daň platí.

§ 76.

Jízdní lístky.

(1) Osoby uvedené v § 74, odst. 2 jsou povinny před zahájením jízdy vydávati dopravovaným osobám úředně označené jízdní lístky a před vydáním znehodnotiti je proštípnutím. Znehodnocené jízdní lístky jsou neplatné. Z povinnosti vydávati úředně označené jízdní lístky mohou býti povoleny výjimky při pašování daně. Při nepravidelné hromadné dopravě může býti dopravovaným osobám vydán toliko jeden jízdní lístek.

(2) Dopravované osoby jsou povinny před zahájením jízdy opatřiti si jízdní lístky, po-

nechat si je po celou jízdu i při výstupu a prokázati se jimi finančním orgánům.

(3) Jízdní lístky musí býti dopravovaným osobám vydány pro celou jejich jízdu, musí cenou odpovídati zapravenému jízdnému a smí býti dopravovaným osobám odbírány pouze finančními orgány.

(4) Úpravu jízdních lístků stanoví vládní nařízení. Byla-li hromadná doprava osob obstarána za úplatu společně s jinými službami, které nesouvisejí s dopravou jako takovou, nebo byla-li hromadná doprava osob za úplatu zprostředkována třetí osobou, musí býti na jízdním lístku vyznačeno také jízdné a výše úplaty zaplacené dopravovanou osobou za zmíněné služby.

(5) Osoby uvedené v § 74, odst. 2 jsou povinny vyvěsiti ve vozidle na nápadném místě upozornění pro dopravované osoby o povinnostech obsažených v odstavcích 2 a 3, a to s poukazem na trestní ustanovení podle § 92, odst. 5.

(6) Ustanovení odstavců 1 až 5 se nevztahují na nepravidelnou hromadnou dopravu osob cizozemskými autobusy v tuzemsku.

§ 77.

Povinnost odváděti daň a předkládati výpočty daně. Ručení.

(1) Daň z jízdného jsou povinni odváděti vlastníci autobusů, při prodeji s výhradou vlastnictví držitelé, při půjčce nebo pronájmu autobusů osoby, jimž byly autobusy půjčeny nebo pronajaty. Vlastníci autobusů a při prodeji s výhradou vlastnictví držitelé ručí s osobami, jimž byly autobusy půjčeny nebo pronajaty, za správné odvedení daně. Stejně ručí i osoby, které za úplatu zprostředkovaly hromadnou dopravu osob, s osobami uvedenými v první větě tohoto odstavce.

(2) Při pravidelné hromadné dopravě osob cizozemskými autobusy v tuzemsku jsou povinni odváděti daň koncesionáři a při takové nepravidelné dopravě podnikatelé dopravy nebo jejich zmocněnci.

(3) Daň jest odvésti za každý kalendářní měsíc nebo jeho část nejpozději do 10. dne příštího měsíce a při nepravidelné hromadné dopravě osob cizozemskými autobusy v tuzemsku při celním záznamu vozidel. Byla-li v posléz uvedeném případě doprava nastoupena v tuzemsku, jest odvésti daň při výstupním celním řízení.

(4) Osoby uvedené v odstavci 1, větě 1 a koncesionáři při pravidelné hromadné dopravě

osob cizozemskými autobusy v tuzemsku jsou povinni ve lhůtě stanovené v odstavci 3 předložit příslušnému důchodkovému kontrolnímu úřadu měsíční výpočty daně z jízdného. Podniky Československé státní dráhy a Československá pošta jsou povinny předložit tyto výpočty za všechnu dopravu provozovanou jimi na území Československé republiky ve lhůtě stanovené v předchozím odstavci zemskému finančnímu ředitelství v Praze.

§ 78.

Úroky z prodlení.

Nebyla-li daň z jízdného odvedena v předepsané lhůtě, jest ode dne, kdy měla býti odvedena, až do zaplacení dlužné částky platiti úroky z prodlení ve výši stanovené pro přímé daně.

§ 79.

Způsob odvádění daně.

(1) Daň se odvádí, pokud nebude vládním nařízením jinak stanoveno, zvláštními šekovými vplatními lístky poštovní spořitelny nebo převodem za použití šekových vplatních lístků na účet příslušného finančního úřadu I. stolice, u podniků Československé státní dráhy a Československá pošta za všechnu hromadnou dopravu provozovanou jimi na území Československé republiky na účet zemského finančního ředitelství v Praze.

(2) Při nepravidelné hromadné dopravě osob cizozemskými autobusy v tuzemsku jest zaplatiti daň v hotovosti u vstupního a, byla-li doprava nastoupena v tuzemsku, u výstupního celního úřadu.

§ 80.

Paušalování daně.

Ministerstvo financí, po případě finanční úřady jím zmocněné mohou při pravidelné hromadné dopravě osob povolití paušalování daně z jízdného za podmínek stanovených vládním nařízením.

§ 81.

Vrácení daně.

(1) Daň lze vrátiti jen tehdy, byla-li skutkovým omylem nebo účetním nedopatřením zaplacen vyšší částka než jakou bylo odvésti podle zákona, jakož i bylo-li jízdné dopravovaným osobám prokazatelně vráceno z důvodů, že doprava nebyla provedena, a u nepravidelné hromadné dopravy osob cizozemskými autobusy v tuzemsku, byla-li ohlášená cesta ná-

sledkem nepředvídaných okolností prokazatelně zkrácena.

(2) V hotovosti vrátí se daň podnikatelům nepravidelné hromadné dopravy osob cizozemskými autobusy v tuzemsku a jinak jen při úplném zastavení dopravy.

(3) Vrácení daně může být požadováno jen do šesti měsíců ode dne, kdy daň měla být odvedena (§ 77, odst. 3).

§ 82.

Ohlašovací povinnost.

Osoby uvedené v § 74, odst. 2 jsou povinny ohlásiti napřed příslušnému důchodkovému kontrolnímu úřadu dopravu, jakož i každou její změnu podle předpisů, jež budou vydány vládním nařízením.

§ 83.

Záznamy.

Osoby uvedené v § 74, odst. 2 jsou povinny vésti záznamy o příjmu a vydání jízdních lístků a o přijatém jízdném; podrobnosti stanoví vládní nařízení.

§ 84.

Příslušnost finančních úřadů.

(1) Věcně příslušným finančním úřadem I. stolice jest v zemi České, na území býv. Moravy a v zemi Slovenské a Podkarpatoruské okresní finanční ředitelství, na území býv. Slezska finanční inspektorát. Při nepravidelné hromadné dopravě osob cizozemskými autobusy v tuzemsku je věcně příslušným celní úřad.

(2) Místní příslušnost finančních úřadů řídí se u pravidelné hromadné dopravy v tuzemsku nebo z tuzemska do ciziny podle místa počáteční stanice této dopravy, u nepravidelné hromadné dopravy tuzemské nebo z tuzemska do ciziny podle stanoviště autobusu, u pravidelné hromadné dopravy cizozemskými autobusy v tuzemsku podle místa, kde jest pravidelná konečná stanice této dopravy, a u pravidelné hromadné dopravy cizozemskými autobusy z ciziny přes tuzemsko do ciziny podle místa, kde jest první vstupní stanice této dopravy v tuzemsku. U nepravidelné hromadné dopravy cizozemskými autobusy v tuzemsku jest místně příslušným vstupní, a byla-li doprava nastoupěna v tuzemsku, výstupní celní úřad.

(3) Věcně a místně příslušným finančním úřadem pro daň z jízdného u podniků Česko-

slovenské státní dráhy a Československá pošta jest pro celý obvod státu zemské finanční ředitelství v Praze.

Oddíl třetí.

Společná ustanovení.

§ 85.

Platební příkaz.

(1) Daň z tuzemských motorových vozidel a vlečných vozů a daň z jízdného, s výjimkou nepravidelné hromadné dopravy osob cizozemskými autobusy v tuzemsku, jest zaplatiti bez úředního vyměření.

(2) Nebude-li daň z motorových vozidel nebo daň z jízdného zaplacená ve výši odpovídající zákonu a nejde-li ani o případy uvedené v § 69, vydá příslušný finanční úřad osobám uvedeným v § 62, odst. 1 až 4 a v § 74, odst. 2 platební příkaz, aby daň zaplatily do 15 dnů. Nebude-li daň ani v této lhůtě zaplacená, může být motorové vozidlo a vlečný vůz úředně zajištěn a daň bez předchozí upomínky ihned vymáhána.

(3) Podrobnosti stanoví vládní nařízení.

§ 86.

Opravné prostředky.

(1) Proti rozhodnutím, opatřením a platebním příkazům ve věcech daně z motorových vozidel a daně z jízdného, vydaným úřady označenými v §§ 71 a 84, lze podati odvolání do 30 dnů písemně u úřadu, který rozhodnutí nebo platební příkaz vydal či opatření učinil.

(2) Rozhodnutí, opatření a platební příkazy musí obsahovati označení úřadu, u kterého, a lhůtu, ve které má být opravný prostředek podán.

(3) O odvolání rozhoduje s konečnou platností finanční úřad II. stolice. O odvoláních podniků Československé státní dráhy a Československá pošta proti rozhodnutím, opatřením a platebním příkazům zemského finančního ředitelství v Praze rozhoduje s konečnou platností ministerstvo financí.

(4) Odvolací stolicí přísluší při rozhodování o odvolání táž práva jako I. stolicí. Odvolací stolicí může také rozhodovati o daňové povinnosti a naříkanou daň zvýšiti.

(5) Odvolání nemá odkládacího účinku co do placení a vymáhání daní.

(6) Odvolání podaná na nepříslušném místě nebo opožděně vrátí se straně s příslušným

poučením. Proti zamítnutí odvolání pro opoždění lze se odvolati k finančnímu úřadu II. stoly. Podniky Československé státní dráhy a Československá pošta mohou v takovém případě se odvolati k ministerstvu financí.

(7) Odvolací lhůta počíná dnem následujícím po doručení.

(8) Při počítání lhůty se nepočítají dny poštovní dopravy, byl-li opravný prostředek podán včas poštovnímu úřadu na úřední potvrzení.

(9) Případně-li poslední den lhůty na neděli nebo státem uznaný svátek nebo památný den, končí se lhůta teprve příštím všedním dnem.

§ 87.

Doručování.

O doručování písemných sdělení vydaných podle tohoto zákona úřady uvedenými v §§ 71 a 84 platí obdobně předpisy o doručování v oboru přímých daní.

§ 88.

Promlčení a vymáhání.

O promlčení a vymáhání daní podle tohoto zákona platí předpisy pro promlčení a vymáhání daní přímých.

§ 89.

Přednostní zákonné právo zástavní.

Pro daně podle tohoto zákona a pro úroky z prodlení vázne na motorových vozidlech přednostní zákonné zástavní právo.

§ 90.

Důchodkový dozor.

(1) Veškeré osoby povinné k placení daně z motorových vozidel a k odvádění daně z jízdného podléhají důchodkovému dozoru.

(2) Finanční úřady jsou oprávněny žádati od těchto osob nebo od jejich zástupců vysvětlivky o veškerých okolnostech, rozhodných pro zjištění daňové povinnosti.

(3) Osoby uvedené v § 62, odst. 1 až 4 jsou povinny prokázati daňové součinitele motorových vozidel a vlečných vozů úředními doklady.

(4) Orgánové pověření tímto dozorem jsou oprávněni vstupovati do podniků osob provozujících hromadnou dopravu osob nebo používajících k jízdě nákladních motorových vozidel, tam po dobu úředního jednání prodlévati,

žádati potřebné vysvětlivky, nahlížeti do předepsaných záznamů, účtů a jiných dokladů, pokud tyto pomůcky mohou sloužiti jako doklad o provozu motorovými vozidly, činiti z nich výpisy, případně je na stvrzenku odebrati; při tom jsou povinni zachovávat o vyšetřených okolnostech nejprísnejší tajemství.

(5) Zastavování motorových vozidel v jízdě jediné za účelem důchodkového dozoru jest nepřipustno. Výjimka se připouští jen v celním pohraničním pásmu a při dozoru prováděném orgány podle ustanovení § 97.

(6) U daně z jízdného jsou orgánové pověření důchodkovým dozorem oprávněni zjišťovati v autobusech, jimiž se doprava provozuje, zda bylo vyhověno ustanovením oddílu druhého, v autobusech po dobu úředního dozoru bez zaplacení jízdného prodlévati a požadovati od řidičů (průvodčích) záznamy podle § 83.

(7) Řidič (průvodčí) motorového vozidla jest povinen míti při jízdě s sebou průkaz o zaplacené dani z motorových vozidel nebo potvrzení o jejím osvobození, při hromadné dopravě osob pak záznamy podle § 83 a na vyzvání prokázati se jimi dozorcím orgánům. Toto ustanovení se nevztahuje na motorová vozidla podniků Československé státní dráhy a Československá pošta.

§ 91.

Poskytování pomoci.

(1) Státní a jiné veřejné úřady neb orgány jsou povinny v mezích své působnosti poskytovat pomoc při provádění ustanovení tohoto zákona.

(2) Politické (státní policejní) úřady, vedoucí v evidenci motorová vozidla, jsou povinny do 8 dnů oznámiti důchodkovým kontrolním úřadům, v jejichž obvodu jest stále stanoviště motorového vozidla, potřebná data o přidělu a výmazu evidenční značky a o stálém stanovišti motorového vozidla, jakož i každou změnu v osobě, již byla evidenční značka přidělena, a změnu stanoviště motorového vozidla.

(3) Evidenční značka pro motorové vozidlo nesmí býti přidělena, pokud nebyl žadatelem podán průkaz vydaný příslušným finančním úřadem (§ 71) o tom, že motorové vozidlo bylo u tohoto úřadu řádně ohlášeno a že daň z motorových vozidel podle tohoto zákona byla za běžné platební období jakož i za všechna předchozí platební období zaplacená, po případě že motorové vozidlo bude nebo bylo od této daně osvobozeno.

§ 92.

Trestní ustanovení.

(1) Jakékoli zkrácení nebo zatajení daní podle tohoto zákona nebo pokus o to trestá se jako těžký důchodkový přestupek čtyř až osminásobkem zkrácené nebo nebezpečí zkrácení vydané daně. Při uložení pokuty rozsudkem stanoví se její nejnížší výměra částkou 200 Kč. Stejná částka platí jako nejnížší výměra částky, za kterou se povoluje upuštění od dalšího právního řízení pro zkrácení nebo zatajení daně z jízdného, jestliže byl přestupek spáchán za přitěžujících okolností.

(2) Nelze-li zkrácenou nebo nebezpečí zkrácení vydanou daň, podle níž jest pokutu vyměřiti, ani zjistiti ani odhadnouti, jest uznati na pokutu do 300.000 Kč podle okolností případu.

(3) Jakékoli jiné jednání nebo opominutí proti ustanovením hlavy VIII a nařízením k nim vydaných trestají finanční úřady I. stolice spravující nepřímé daně jako prostý důchodkový přestupek peněžitým trestem od 10 Kč do 15.000 Kč. Odvolání do nálezů finančních úřadů I. stolice rozhodují s konečnou platností finanční úřady II. stolice.

(4) Je-li peněžitý trest uložený osobě zaměstnané při hromadné dopravě osob (autobusy) nedobytný, ručí za něj vlastník motorového vozidla, při prodeji s výhradou vlastnictví držitel, a při pravidelné dopravě osob cizozemskými autobusy v tuzemsku koncesionář, byl-li přestupek uvedenou osobou spáchán při výkonu služby jí svěřené.

(5) Dopravované osoby, které se při hromadné dopravě osob (autobusy) nemohou prokázati platným jízdním lístkem odpovídajícím jejich celé jízdě a stanovenému jízdnému, trestají se peněžitým trestem do 100 Kč.

(6) Ustanovení důchodkového trestního zákona o nejvyšší výměře peněžitých trestů platí jen tehdy, když místo peněžitého trestu, převyšujícího tuto nejvyšší výměru, uloží se trest na svobodě.

(7) Je-li peněžitý trest uložený podle hlavy VIII nedobytný, nastoupí místo něho náhradní trest vězení (uzamčení) od jednoho dne do jednoho roku. Náhradní trest vězení (uzamčení) se stanoví jeden den za 100 až 300 Kč podle míry provinění a podle výdělečných, důchodových, majetkových a jinakých osobních poměrů vinníka.

(8) Úřady a důchodkové soudy rozhodující

o přestupcích hlavy VIII hodnotí provedené důkazy podle volného uvážení.

(9) Trestnost přestupků promlčuje se za tři roky počínajíc dnem, kterého přestupek byl spáchán.

(10) Jinak platí o stíhání a trestání přestupků hlavy VIII a nařízení k ní vydaných v zemích Slovenské a Podkarpatoruské tříčárkový řád s instrukcí k němu z roku 1842 a hlava IX zák. čl. XI/1909, o správě veřejných daní, na ostatním území republiky československé pak důchodkový trestní zákon z roku 1835 s doplňky a nařízeními k nim vydanými.

§ 93.

Přechodná ustanovení finanční.

(1) Nedotčena zůstávají osvobození od daně z motorových vozidel podle vládního nařízení ze dne 13. července 1934, č. 158 Sb. z. a n.

(2) Pokud daň z motorových vozidel podle zákona č. 116/1927 Sb. z. a n. byla prokazatelně zaplacená za dobu následující po 1. červenci 1935, započte se do daně z motorových vozidel podle tohoto zákona.

(3) Všechna motorová vozidla podrobená dani podle tohoto zákona i od daně osvobozená jest přihlásiti způsobem stanoveným v § 68 nejdéle do 31. července 1935. Do téže doby jest ohlásiti i veškeru hromadnou dopravu osob provozovanou autobusy, a to způsobem stanoveným v § 82.

(4) Držitelé motorových vozidel, s výjimkou osob uvedených v § 68, odst. 2, jsou povinni ohlásiti nejdéle do 31. července 1935 příslušnému důchodkovému kontrolnímu úřadu za účelem evidence motorová vozidla, kterých se nepoužívá k jízdě a nejsou ani opatřena evidencí značkou, a to způsobem stanoveným vládním nařízením.

Hlava IX.

Dohody.

§ 94.

Pro sjednávání dohod zmíněných v § 63, odst. 6 platí tyto směrnice:

1. Účelem dohod má býti, aby osoba (fyzická i právnická), s níž se dohoda sjednává, upravila způsob užívání motorových vozidel silničních tak, aby železnicím byla zachována taková doprava, která by jim, přihlížejíc k jejich tarifní hodnotné soustavě, umožnila i nadále plniti úkoly, které jsou od nich v zájmu celkového hospodářství požadovány.

2. Železniční správa jest povinna sjednati dohody s osobami, které jsou ochotny se zavázati, že nebudou užívati motorových vozidel silničních na větší vzdálenost než 30 km.

3. Automobilová doprava, jež se děje za účelem dovozu nákladů do nejbližší stanice železniční k přepravě po železnici nebo naopak, nemá býti dohodami omezována, i když se děje na vzdálenost větší než 30 km.

4. V dohodách budiž přihlédnuto i k výjimečným případům, kdy je třeba použití automobilu k včasnému dodání nákladu do tuzemského překladiště za účelem odevzdání zboží lodní přepravě, zvláště pro doplnění lodního nákladu.

5. Při sjednávání dohod budiž přihlíženo k tomu, aby omezením automobilní dopravy osobě, s níž se dohoda sjednává, nevznikla podstatná hmotná škoda buď zpomalením dopravy nebo ztížením manipulace s dopravovaným zbožím.

6. Jest dbáti toho, aby dohodami byla podporována možnost rychlé dopravy, ať automobilové nebo železniční, takových potravin a poživatin, které jsou určeny k zásobení tržnic a trhu pro každodenní spotřebu a které by zpomalením dopravy utrpěly na jakosti.

7. Při sjednávání dohod je přihlížeti ke zvláštním potřebám určitých krajů nebo výrobních a obchodních odvětví, po případě i k výjimečným poměrům jednotlivých podniků.

8. Pro případ porušení dohody bude sjednána konvenční pokuta ve výši trojnásobku železničního dovozného, o které železnice porušením dohody byla zkrácena.

9. Dohody mají býti sjednávány na dobu nejméně jednoho roku.

§ 95.

(1) Jestliže strany sjednaly dohodu zmíněnou v § 63, odst. 6, avšak stanovily podmínkou její platnosti, že úprava určitých bodů smluvního poměru bude stanovena rozhodci podle ustanovení tohoto paragrafu, platí o jmenování, výroku a hlasování rozhodců toto:

a) o úpravě rozhodují tři rozhodci, z nichž po jednom jmenuje ministerstvo financí a železnic; třetího jmenuje ministerstvo průmyslu, obchodu a živností nebo ministerstvo zemědělství ve vzájemné dohodě; nedojde-li k dohodě, rozhodne ministerstvo financí, který z obou úřadů jmenuje třetího rozhodce; pokud by šlo o podniky družstevní, spadající do působnosti ministerstva sociální péče, jmenuje třetího rozhodce toto ministerstvo;

b) výrok rozhodců nesmí vybočovati ani z rámce směrnic uvedených v § 94, ani z mezí požadavků obou stran;

c) při hlasování rozhoduje většina hlasů. Nebude-li dosaženo většiny, rozhoduje mínění rozhodce jmenovaného ministerstvem financí.

(2) Bližší podrobnosti stanoví vládní nařízení.

§ 96.

(1) Rozepře z dohod zmíněných v § 63, odst. 6 rozhoduje rozhodčí soud, sestávající ze tří členů. Ustanovení § 95, odst. 1, písm. a) a c) platí obdobně.

(2) Členem rozhodčího soudu nemůže býti osoba, která byla v téže věci rozhodcem podle § 95.

(3) Výrok rozhodčího soudu má mezi stranami účinek pravoplatného soudního rozsudku.

(4) Pro žaloby na zrušení výroku rozhodčího je příslušným soud v sídle finanční prokuratury uvedené v dohodě.

(5) Bližší podrobnosti, zejména o jednání rozhodčího soudu, o hlasování, o svolávání soudu, stanoví vládní nařízení.

Hlava X.

Dozor nad prováděním zákona.

§ 97.

(1) Zjišťování přestupků ustanovení hlavy I až IV případně ustanovení předpisů zmíněných v § 18 provádějí orgány státní bezpečnostní služby v mezích instrukcí, které budou vydány ministerstvem vnitra v dohodě s ministerstvy financí, průmyslu, obchodu a živností, pošt a telegrafů, veřejných prací, veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy a železnic. Ustanovení toto nedotýká se nikterak působnosti ministerstva průmyslu, obchodu a živností, pokud jde o trestní pravomoc podle hlavy V tohoto zákona a příslušných předpisů živnostenského řádu (zákona).

(2) Dozor nad zachováváním ustanovení §§ 14 a 16 provádějí orgány poštovní a nad zachováváním dohod zmíněných v § 63, odst. 6 orgány státní železniční správy.

§ 98.

Orgány zmíněné v § 97 jsou povinny oznamovati finančním úřadům přestupky ustanovení hlavy VIII, o nichž nabyly vědomosti při výkonu dozoru prováděném podle předchozího paragrafu.

H l a v a X I.

Závěrečná ustanovení.

§ 99.

Ujednání jakéhokoli druhu, jimiž se obcházejí předpisy tohoto zákona, jsou právně neúčinná.

§ 100.

Veškerá státní veřejná doprava provozovaná motorovými vozidly na území Československé republiky je soustředěna v podniku Československé státní dráhy; nicméně zůstává podniku Československá pošta zachováno právo kromě dopravy poštovních zásilek zřizovati veřejnou nehromadnou dopravu osob všude tam, kde toho zájem poštovní dopravy vyžaduje.

§ 101.

K účelům obrany státu může ministerstvo národní obrany v dohodě s příslušnými ministerstvy předepsati vhodnou technickou úpravu motorových vozidel, a to jak všeobecně, tak i jednotlivě.

§ 102.

Byla-li ujednána hromadná smlouva pracovní, nemohou v podniku dopravy motorovými vozidly, pro něž smlouva platí, bez souhlasu obou stran smluvivších hromadnou smlouvu pracovní býti po dobu její platnosti učiněna ujednání obsahující pro zaměstnance jednotlivé podmínky horší, než jaké stanoví hromadná smlouva pracovní. Ujednání taková jsou právně neúčinná; na místo neúčinných ustanovení nastupují příslušná příznivější ustanovení hromadné smlouvy pracovní. Smlouvou jednotlivou nemohou býti práva zaměstnancova plynoucí z ustanovení hromadné smlouvy pracovní ani zrušena ani omezena.

§ 103.

Působnost zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 330 Sb. z. a n., o závodních výborech, vztahuje se na podniky dopravy motorovými vozidly. Pro tyto podniky počítá se lhůta $\frac{1}{2}$ roku určená v § 1, odst. 1 uvedeného zákona od zahájení dopravy.

§ 104.

Ustanovení §§ 8 až 26 zák. č. 116/1927 Sb. z. a n., s výjimkou ustanovení § 22, odst. 1 a § 25, odst. 5, dále čl. III, odst. 2, č. 1, čl. VII a VIII zákona ze dne 6. května 1931, č. 76 Sb. z. a n., jímž se mění a doplňuje zákon č. 116/1927 Sb. z. a n., a zákon č. 198/1932 Sb.

z. a n. se zrušují dnem účinnosti tohoto zákona. Zákon ze dne 19. června 1934, č. 114 Sb. z. a n., o daňovém osvobození cizozemských motorových vozidel, a vládní nařízení ze dne 13. července 1934, č. 158 Sb. z. a n., o dočasném osvobození nových osobních automobilů od daně z motorových vozidel, se zrušují dnem vyhlášení tohoto zákona.

§ 105.

Celý výtěžek daně z motorových vozidel podle tohoto zákona přikazuje se jako běžný příjem silničnímu fondu.

§ 106.

Daně podle tohoto zákona nejsou základem pro jakékoli přírážky.

§ 107.

(1) Zákon tento nabývá účinnosti dnem 1. července 1935, s výjimkou ustanovení § 59, odst. 2, §§ 60, 61 a § 73, odst. 2, která nabývají účinnosti dnem vyhlášení, a ustanovení § 63, odst. 6, které nabývá, pokud jde o zvýšení daně, účinnosti dnem 1. ledna 1937.

(2) Zákon tento provedou ministři financí, národní obrany, průmyslu, obchodu a živností, pošt a telegrafů, veřejných prací, vnitra a železnic v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Malypetr v. r.

Dr. Trapl v. r.

Dr. Franke v. r.

Bradáč v. r.

Dr. Czech v. r.

Dostálek v. r.

Dr. Černý v. r.

Bechyně v. r.

78.

**Zákon ze dne 12. dubna 1935,
jímž se mění některá ustanovení o spotřební
dani z minerálních olejů.**

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Čl. I.

Ustanovení §§ 1 a 2 zákona ze dne 6. května 1931, č. 77 Sb. z. a n., o spotřební dani z minerálních olejů, se mění a budou zníti: